І чужому научайтесь,
Свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюз: 435-8740
— Тел. в Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXIII. Ч. 64. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 7-го КВІТНЯ 1966 10 ЦЕНТІВ — 10 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, APRIL 7, 1966 No. 64. VOL. LXXIII.

ОСТАННІ ВІСТІ

Середа, 6-го квітня 1966 р.

В АМЕРИЦІ

ПЛЯНУЮТЬ ПРОДУКУВАТИ БЕЗПЕЧНІШІ АВТА чотири найбільші світові корпорації. Вони просять, щоб Уряд і Конґрес не робили жадних заходів в цій справі, бо самі корпорації будуть дбати про це. Представник Фордової Моторової Компанії Джан С. Боґес заявив в Сенатській Комісії, що автові продуценти плянують зорганізувати спільну раду в справах безпеки авт, і ця рада має встановити мінімальні стандартові вимоги щодо безпечних авт. Ця рада буде збирати всі нові пропозиції в справі безпечніших авт та звітувати Урядові.

ВИБРАЛИ НОВИХ 19-ОХ АСТРОНАВТІВ. Крайова Аеронавтична і Космічна Адміністрація повідомила, що вона вибрала з-поміж 351-го зголошеного числа — 19-ох нових астронавтів, які збільшили американський корпус астронавтів до 50-ох. Між зголошеними було і 6 жінок, але ні одна з них не відповідала вимогам, потрібним на вибір астронавта. Астронавти зголошувалися між 11-им вересня і 1-им грудня 1965-го року. Між зголошеними один астронавт має 28 років, 3 — 30, 1 — 31, 4 — 32, 2 — 33, 3 — 34, 2 — 35 і 3 — 36. Між прийнятими є летуни американського летунства, фльоти та цивільні летуни.

В КОЛЕДЖАХ ВЖИВАЮТЬ ГАЛЮЦИНАЦІЙНИХ ЛІКІВ, проти чого виступив представник Уряду ЗДА, комісар Адміністрації Ліків і Харчів — д-р Джеймс Ф. Ґоддард. Він вислав листа до більше як 2000 коледжів і університетів, в якому зазначив, що в кемпусах коледжів уживають студенти й студентки незаконно таких ліків, які спричиняють галюцинації. Д-р Ґоддард закликає припинити цю практику, бо студенти, які споживають ці ліки, можуть потерпіти шкоди на фізичному й умовому здоров'ї, і ці пошкодження не можна буде вилікувати.

СЕНАТОР ДЖЕВІТС НЕРІШЕНИЙ В СПРАВІ КАНДИДАТУРИ губернатора Ню Йорку Рокефеллера. Сенатор республіканець із Ню Йорку Джевітс ще нерішений, чи має очолити виборчу кампанію за перевибір Рокефеллера в цьому році, чи старатися самому про губернаторське становище. Джевітс побоюється, що Рокефеллер може програти вибори або зможе перемогти демократичного кандидата незначною більшістю, а це послабило б ліберальне крило в Республіканській партії, що некорисно відбилося б на цій партії під час конвенції в 1968-му році, де знов перемогу мали б консерватисти, прихильники Ґолдвотера.

СТЕЙТОВИЙ НАЙВИЩИЙ СУД НЮ ДЖЕРЗІ ВИРІШИВ, ЩО ВЛАСНИК БАРУ відповідає за те, коли гість, який впився в даному барі, поранить себе, або вб'ється. Вдова по Джанові Дж. Сороненові заскаржила була власника бару в Ню Мілфорді, домагаючися відшкодування за те, що її чоловік, впившися в барі, впав і розбив собі голову, внаслідок чого помер. Нижчий суд відкинув скаргу пані Соронен, але Найвищий Стейтовий Суд вирішив, що власник бару не мав права продавати алькоголеві напої вже п'яному гостеві, і тому власник бару має заплатити вдові відшкодування у висоті $49.000.

КАНАДА НЕ ХОЧЕ СКАСУВАТИ КАРУ СМЕРТИ, як це видно з голосування в Канадійській Палаті Громад, де 143 посли були за те, щоб затримати кару смерти за злочини вбивства, і тільки 112 послів хотіли її скасувати. Прем'єр Лестер Б. Пірсон і більшість членів його кабінету були проти кари смерти, яку в Канаді доконується за допомогою повішення. Також і провідник опозиції Джан Діфенбейкер був за скасування кари смерти. Таке саме становище займав і голова лівої Нової демократичної партії. Але більшість послів з урядової і опозиційних партій не слухала своїх провідників і відкинула проєкт про скасування смертної кари.

У СВІТІ

СІНҐАПУР ВИШЛЕ АМБАСАДОРА ДО ВАШИНҐТОНУ, а ЗДА вишлють свого амбасадора до Сінґапуру. Ще чотири місяці тому ЗДА запропонували, щоб піднести консуляти обох країн до ранґи амбасад. Сінґапур звільнився від британської колоніяльної залежности і був спершу у федерації Маляйзії. Від серпня минулого року Сінґапур є незалежною державою.

СТРАЙК КОПАЛЬНЯНИХ РОБІТНИКІВ У ЗАМБІЇ МАЄ ТАКОЖ РАСОВИЙ ПІДКЛАД. Чорні ґірники протестують проти того, що білі ґірники — хоч виконують ту саму роботу, що чорні — дістають кращі платні. Копальня в Люзака в Замбії від трьох днів не працює по причині страйку.

АРАБИ — ВТІКАЧІ З ПАЛЕСТИНИ В ЙОРДАНІЇ ПЕРЕВЕДУТЬ В ЦЬОМУ РОЦІ ПЕРШІ ВИБОРИ. Провідник Організації Визволення Палестини Ахмет Шукайри сказав, що палестинські араби виберуть своїх представників до йорданського парляменту. Раніше Йорданія не бажала мати „держави в державі" і не допускала окремого голосування для палестинських арабів.

ШВЕЦІЯ ЗАПРОПОНУВАЛА НА ЖЕНЕВСЬКІЙ КОНФЕРЕНЦІЇ РОЗЗБРОЄННЯ, щоб держави дали доказовий матеріял, що підозрілі трясення в країні не походять від підземних нуклеарних випробувань. ЗДА не згодились на цю пропозицію.

В НЮ ДЕЛЬГІ, В ІНДІЇ ВІДБУЛАСЯ СПЕЦІЯЛЬНА СЕСІЯ Економічної Комісії для Азії і Далекого Сходу Об'єднаних Націй і вона між іншими справами постановила відкрити більйоновий банк для фінансування розбудови Азії. Не беруть участі у створенні цього банку СССР, Монголія, Франція і Бірма.

В МАДРИДІ ПОЧИНАЄ ДІЯТИ НОВИЙ ПРЕСОВИЙ ЗАКОН. Закон знімає цензуру з газет і видань, та все ж таки затримує за урядом право контролі всіх видань. Уряд видав чатирнадцять-параґрафний декрет, що реґулює цю контролю видань на терені Еспанії.

В ТОКІО ПОЧАЛАСЯ ЕКОНОМІЧНА КОНФЕРЕНЦІЯ ДЕВ'ЯТИ АЗІЙСЬКИХ КРАЇН. Ціллю конференції є опрацювати плян економічного піднесення південної Азії. В конференції беруть участь міністри Ляосу, Маляйзії, Філіппін, Сінґапуру, Південного В'єтнаму і Таї, як також представники Індонезії, Камбоджі і Японії в ролі обсерваторів. Конференцію відкрив японський прем'єр Ейсаку Сато і вона вказує, що Японія бажає відзискати свою провідну ролю в Азії.

В НЮРНБЕРҐУ ВИСАДИЛИ В ПОВІТРЯ ДИНАМІТОМ великий будинок, що був місцем всіх офіційних збіговищ нацистської партії перед війною. 11 сто-стопових веж, що залишились свідком колишніх днів терору, вилетіли в повітря, щоб зробити місце для нових мешкальних будинків.

ЗЛОЖІМ СВОЮ ПИСАНКУ НА ХАРИТАТИВНІ ЦІЛІ ЗУАДКОМІТЕТУ

Зближається Свято Христового Воскресення, свято любови ближнього. Не забуваймо в ці радісні дні про наших ближніх, які потребують допомоги. Згідно з нашою старою традицією поділімся з ними нашою Писанкою.

Багато наших земляків, які перебувають в Европі, потребують помочі. Злучений Український Американський Допомоговий Комітет поставив собі за завдання допомагати нашим землякам в потребі — в Польщі, Юґославії, Німеччині, чи в інших країнах. Для допомоги нашим землякам в европейських державах вільного світу наш Комітет утримує своє Европейське Представництво. Це Представництво дає правну, моральну та матеріяльну допомогу потребуючим. Конечним є уможливити нашому Представництву поширити свою діяльність. Для цього, і для реалізації наших плянів допомоги в інших країнах потрібні фонди. Тільки при активній співпраці та зрозумінні нашого українського громадянства в ЗДА ці пляни можуть бути успішно переведені. Тому закликаємо все наше Громадянство та наші Організації зложити свою щедру Писанку на харитативні цілі ЗУАДКомітету.

При цім звертаємося також до всіх Організацій, які отримали від нас збіркові листи в різдвяному часі, але на які їм досі не вдалося перевести збірки, зробити це тепер, з нагоди Великодних Свят.

Всі пожертви просимо слати до канцелярії ЗУАДКомітету на адресу:

United Ukrainian American Relief Committee
5020 Old York Road, Philadelphia, Pa. 19141

Всі пожертви на ЗУАДК звільнені від державного прибуткового податку.

З нагоди Свят Воскресення Христового пересилаємо всьому нашому Громадянству наше щире привітання та побажання Веселих Свят.

Екзекутива і Дирекційна Рада Злученого Українського Американського Допомогового Комітету

Президент старається „охолодити" економіку

Вашинґтон. — Президент Джансон старається дещо сповільнити економічний бум в цій країні, щоб не допустити до росту інфляції, який проявився в тому, що в одному місяці індекс цін збільшився аж на 0.5 відсотка. Статистичне бюро Департаменту праці повідомило, що змагання Президента мають перший успіх, бо в березні ц.р. вже припинився трохи економічний ріст, коли число безробітних дещо збільшилося і виносило 3.8 відсотка, а в лютому воно вже було впало до 3.7 відсотка. Деякі економісти не вважають оце збільшення числа безробітних в одному місяці за дійсне сповільнення економічного буму, бо не знати ще, що буде в цій ділянці в березні і в дальших місяцях. Але все ж таки є деякий оптимізм, що акція Президента увінчається успіхом. Правда, березневе збільшення числа безробітних настало внаслідок того, що збільшилося число безробітних серед молоді у віці до 17-ох років, це значить серед тієї категорії затруднених, яка постійно зменшується або збільшується. Про поліпшення ситуації на ринку праці свідчить те, що в березні збільшилося число затруднених серед нефармерських робітників на 500,000, на 300,000 більше, як нормально повинно бути в місяці березні. Економісти підкреслюють, що президент Джансон плянує новим способом сповільнити збільшення економіки і не хоче збільшувати прибуткові податки, як це робили попередні президенти в подібних випадках.

УКРАЇНСЬКИЙ ТИЖДЕНЬ ВІДБУВСЯ В УНІВЕРСИТЕТІ В УРБАНІ

Урбана, Ілл. — В цьогорічному Українському тижні Української Студентської Громади при Іллинойському Університеті в Урбані заплянoвано Український Вечір з великодніми стравами, виставкою великодного мистецтва (пасок, писанок і т. п.), виступами пісень і танців, і короткими інформаціями про великодні українські звичаї. Вечір був у неділю, 3 квітня.

ЗАВОРУШЕННЯ В ПІВДЕННОМУ В'ЄТНАМІ ТРИВАЮТЬ

Сайґон. — Поліція і військо, ужитаючи палиць, кольб і слізного ґазу, що підтримувала домагання буддистських організацій у Південному В'єтнамі про скликання національної ради впродовж трьох місяців і встановлення правосильного уряду. Демонстрації в Сайґоні відбулись саме в той час, коли прем'єр Південного В'єтнаму маршал Кі повертався з півночі, де мав переговорами добитись компромісу з провідниками опозиційних військових частин, що їх головна кватира є на півночі в місті Гю. Тимчасом американські чинники видали розпорядок, щоб усі американські громадяни покинули місто Гю. Залишаться там лише консулярні працівники. Згідно з повідомленнями з Вашинґтону, ЗДА відкликали своїх дорадників від опозиційних військових відділів у північній частині Південного В'єтнаму. Ці північні відділи є під командою ґенерала Нґуєна Ван Хуана, що прийшов на місце ґенерала Нґуєна Чанґ Ті, якого скинув був із його командного посту режим маршала Кі. Маршал Кі їхав до Гю з наміром закінчити непорозуміння в армії і — якщо зайде потреба — вжити для цього сили. З маршалом Кі були вислані до Да Нанґу три американські баталйони, які стояли на летовищі. Критик політики президента Джансона у В'єтнамі сенатор Морс гостро осудив висилку американських відділів з прем'єром Кі до Да Нанґу. Він теж критикував маршала Кі називаючи його „брутальним тираном." Кі висловився, що він скаже розстріляти законного посадника Да Нанґу Нґуєна Ван Мана. „Ось який це тиран — говорив сенатор Морсе — а наші американські хлопці гинуть за те, щоб його затримати при владі". До проти - режимних військ у північній частині Південного В'єтнаму прилучилась також перша дивізія ґенерала Фан Хуан Нґуана, який увійшов з військом до Гю і зайняв стратеґічні становища на випадок, якщо б урядові частини хотіли здобувати місто. Непорозуміння у Південному В'єтнамі не затримують воєнних дій проти Північного В'єтнаму. Американське летунство далі бомбардувало залізничні постачальні лінії між В'єтнамом і Китаєм. Та ці непорозуміння дуже утруднюють становище американської армії у В'єтнамі. Критики політики американського уряду у В'єтнамі підкреслюють, що президент Джансон дав за велику підтримку військовій хунті маршала Кі підчас зустрічі з ним в Гонолюлю, а прем'єр Кі не виправдав надій.

Косиґін заповідає економічні реформи і дальше зброєння

Москва. — Після ідеолоґічно - політичної промови секретаря КПСС Брежнєва й обговорення цієї промови, чи радше підтримки її різними відповідальними за політику партійними ватажками прийшла черга на виступ прем'єра СССР Алєксєя Косиґіна — другої особи в колективному керівництві на Кремлі. Косиґін говорив передовсім про економіку. Він запевняв, що новий п'ятирічний плян у СССР піднесе країну на висоту. Косиґін заявляв, що СССР будуть торгувати з цілим світом, в тому числі з Заходом, бо така світова торгівля зменшить напруження між державами. Нова п'ятирічка, за словами Косиґіна, піднесе життєвий стандарт населення у СССР. Косиґін обіцяв підвишку платень, коротший тиждень праці, нижчі ціни на товари і зменшення податків. Советський прем'єр заповів також більше товарів і кращих товарів. Він вимагав від совєтської індустрії, щоб вона продукувала товари з увагою для світового ринку. У своїй промові, що вся була присвячена модернізації совєтської економії, Косиґін говорив також про допомогу В'єтнамові і про зброєння, щоб „дорівняти мілітарній потузі ЗДА". „Американці — говорив Косиґін — використовують війну у В'єтнамі, щоби почати нову фазу збройних перегонів". В такій ситуації, на думку Косиґіна, СССР не може стояти позаду і мусить дати більшу увагу і фінанси на узброєння.

Швайцарська газета подає про арешти літераторів і мистців на Україні

Цюріх, Швайцарія. — „Совєтський уряд вдарив по інтелектуальних працівниках і письменниках в Україні і багатьох з них засудив на довго-реченцеве заслання на важкі роботи в таборах праці" — пише добре інформована швайцарська газета „Цюріхер цайтунг" з 1-го квітня. Там сказано, що зі столиці України, Києва подають, що там „були арештовані незалежно думаючі інтелектуали в той самий час, коли відбувався процес над російськими письменниками Синявським і Данієлем, які були засуджені в Москві за пересилку своїх протикомуністичних творів за кордон". Цюріхський щоденник подає два прізвища українських письменників, що були арештовані в Києві і заслані на важкі роботи, а саме 42-річного критика Івана Світличного і 31-річного критика Івана Дзюбу. Як виходить із цього повідомлення передової швайцарської газети, арешти в Україні мали широкий засяг.

З інших джерел відомо, що крім названих у „Цюріхер цайтунг" літературних критиків І. Світличного й І. Дзюби, були арештовані ще деякі інші письменники і критики, як також мистці — малярі і мистецтвознавці. Покищо немає повідомлень, чи над арештованими відбувся якийсь судовий процес, чи може, що більш правдоподібне, їх заслано адміністраційним рішенням до „поправно-трудових закладів", як називаються тепер колишні концентраційні табори. Невідомі також прізвища усіх арештованих, що їх мало бути кільканадцять і немає даних, щоб причиною цих арештів було поширення на еміґрації творів померлого поета Василя Симоненка й інших сучасних українських письменників. Характеристична також, у зв'язку з цим, мовчанка київської преси про факт цих арештувань: подаючи ширші звідомлення із процесу Синявського і Данієла в Москві, ці ж київські газети, між ними „Радянська Україна" та „Літературна Україна" не згадали ні словом про ув'язнення Світличного, Дзюби й інших. З цього виходило б, що совєтські режимні чинники хочуть промовчати про цю нову хвилю репресій у відношенні до літераторів і мистців на Україні, щоб не викликувати занепокоєння на Україні і ширшого розголосу у світі.

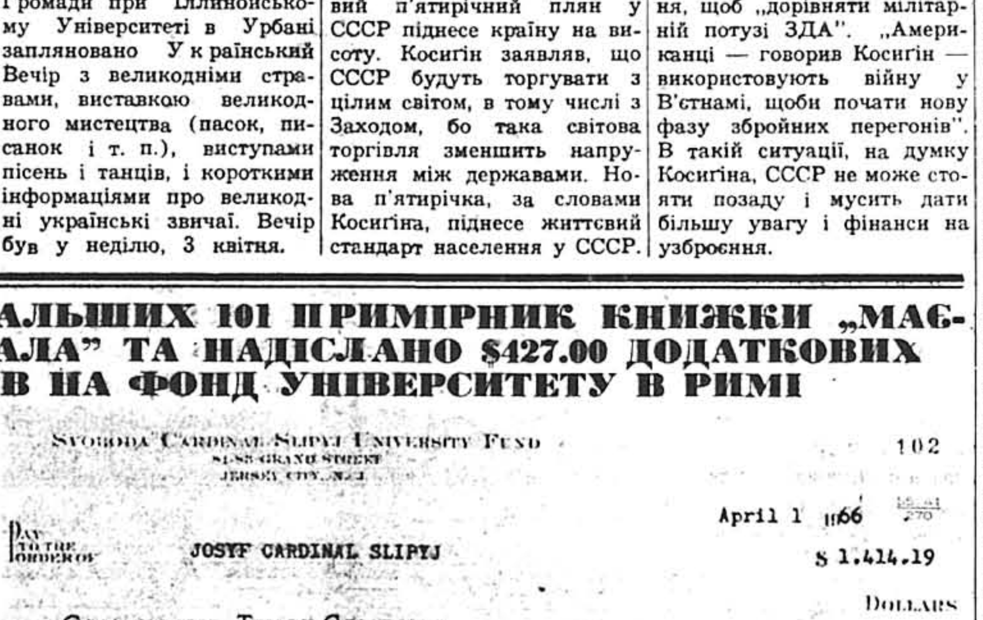
Торонтська Округа УНСоюзу відбула збори при співучасті інших канадійських округ

Торонто. — Минулої суботи, 2 квітня 1966 р. тут, у великій залі будинку УНО та в приявності численних представників 25 Відділів УНСоюзу Округи та гостей зі союзових округ з Вінніпеґу і Монтреалю, відбулися річні загальні збори найбільшої канадійської округи з осідком в Торонті. Збри відкрив заступник голови округи Іван Мельник, заступаючи неприявного в Торонті голову д-ра Осипа Бойка. Привітавши приявних, зокрема представника екзекутиви гол. секретаря д-ра Ярослава Падоха та мґра Івана Геврика, голову вінніпезької округи й інж. Миколу Граба, голову монтреальської округи й його заступника дир. Дмитра Попадинця та постійного организатора тієї округи Осипа Сквирського, він запропонував порядок нарад й після прийняття його відбувся вибір президії зборів. На голову зборів обрано директора канадійської канцелярії Богдана Зорича, а його заступником Івана Мельника, на секретарів обрано Степана Вовка і Павла Сахаревича. Пошановано мовчанкою й встанням пам'ять покійного головного радного бл. п. Богдана Мельника та секретарів Відділів покійних Йосипа Чайковського і Василя Цимбалу. Слідували відчитання та прийняття протоколу попередніх зборів, звітування з праці м. гол. І. Мельника, касира С. Вовка, організатора округи Єфима Омельченка і референта поширення „Веселки" інж. Василя Вацика, який між іншим повідомив про останній успіх на тому полі, а саме передплачення „Веселки" всіма 300 учнями школи українознавства, якою відає о. Бринявський в Монтреалі. Після справоздання контрольної комісії, яке склав мґр Євген Мастикаш, уділено управі абсолюторію й обрано нову управу в складі: Василь Дідюк — голова, мґр Василь Верига — містоголова, Онуфрій Максимів — секретар, Степан Вовк — касир, Єфим Омельченко — окружний організатор, Павло Сахаревич, Григорій Нога, Осип Фаринич і Григорій Ґрох — члени. До контрольної комісії ввійшли: д-р Осип Бойко, мґр Євген Мастикаш, Іван Мельник, д-р Тит Залуцький і пані Софія Куца. До управи ввійшли також з уряду місцеві головні урядовці УНСоюзу. Перед виборами і після них відбулася оживлена дискусія над минулою й майбутньою працею округи в співпраці з іншими округами Канади. Гол. секретар д-р Я. Падох виголосив доповідь на тему „Праця і здобутки в міжконвенційному періоді та передумови дальшого росту УНСоюзу". Доповідь він доповнив оглядом праці і здобутків торонтської округи та всієї канадійської частини УНСоюзу, підмічуючи її здобутки та невдачі. Заповільний ріст канадійського членства є це, що повинно лягти в основу пляну-

(Закінчення на стор. 4-ій)

ЗАМОВЛЕНО ДАЛЬШИХ 101 ПРИМІРНИК КНИЖКИ „МАЄМО КАРДИНАЛА" ТА НАДІСЛАНО $427.00 ДОДАТКОВИХ ПОЖЕРТВ НА ФОНД УНІВЕРСИТЕТУ В РИМІ

Джерзі Сити. — Впродовж трьох перших днів цього страсного тижня до адміністрації „Свободи" наспіли замовлення на дальший 101 примірник книжки „Маємо Кардинала" — 71 українського і 30 англомовного видання — та сума $427.00 додаткових пожертв на Фонд Українського Католицького Університету в Римі. По кінець березня цих додаткових пожертв — на Фонд Університету призначений також прибуток з продажу книжки — наспіло на загальну суму $1,414.19 і їх уже переслано на адресу Верховного Архиєпископа і Кардинала Йосифа в Римі. Ці додаткові пожертви тепер пересилатиметься постійно з кінцем кожного місяця, окремо від прибутку з продажу книжки. Усі гроші, як з продажу книжки, так і з додаткових пожертв, складається на відкрите при „Свободі" окреме банкове конто Кардинальського Університетського Фонду. Між останніми додатковими пожертвами були дві по $100.00, що їх переслали Володимир і Лідія Базар з Амстердаму та пожертви з поминків по бл. п. Івановi Копач (переслав п. Василь Папіж — список жертводавців буде проголошений окремо). Додаткову пожертву в сумі $72.00 переслано з датків на концерті в честь Слуги Божого Митрополита Андрея Шептицького в Амстердамі. Пожертву в сумі $50.00 д-р Зиновій і Оксана Мельник із Сінсінаті, $25.00 пожертвували мґр Зенон Корчинський з Ню Йорку, а $15.00 д-р Іван Смаль з Дітройту. По $10.00 пожертвували, замовляючи книжку: д-р Теодор Парфанович, Ярослав Данилишин і Василь Чучман; по $5.00 додаткових пожертв надіслали: о. Ярослав Скроцький, проф. Микола Остапяк, Андрій Вовк, Пилип Турко, Йоахим Вишнецький і Осип Стефанишин. Менші пожертви, разом із замовленням книжки, надіслали: Богдан Лівчак і Йосиф Ярема. Книжку „Маємо Кардинала", крім згаданих, які надіслали рівночасно додаткові пожертви на Фонд Університету, замовили: Анна Федоришин, о. Стефан Городецький, д-р Роман Кравчук, Вільям Чолій, д-р Олександер Клос, Микола Стасів, Михайло С. Макар, Василь Головінський, Лука Несторович, Орест Казанівський, Степан Ходковський, В. Загродник, Дмитро Шмаґала, Теодосій Грицiв, Марія Процик, Теодор Шереґ, о. Кларенс Станґор, Катерина Рибак, Т. Слободян, Марія Процак, о. В. Середович (додатково), Ф. Мартинюк, Михайло Бойко, Вол. Стек, Дмитро Кусий, Мирослав Юрчук, Ярослав Дулиш, Василь Папіж, Ярослав Ліщинський, Марія Хромовська і Степан Гавриш. Дотеперішні замовлення на книжку показують, що на кожних два примірники українського видання замовляється один англійського, а також із загальних підсумків заплати за книжку виходить, що на кожних два доляри за книжку приходить ще один доляр додаткової пожертви на Фонд Університету, на який — як відомо — призначений і прибуток з продажу книжки.

SVOBODA CARDINAL SLIPYJ UNIVERSITY FUND
102
April 1 1966
PAY TO THE ORDER OF JOSYF CARDINAL SLIPYJ
$ 1.414.19
DOLLARS
COMMERCIAL TRUST COMPANY
OF NEW JERSEY
15 EXCHANGE PLACE
JERSEY CITY, N.J.
Roman Slobodian

Фотознімка першого чека, що ним вислано до Риму додаткові пожертви на Кардинальський Університетський Фонд, що вплинули разом із замовленням на книжку „Маємо Кардинала" по кінець березня ц. р.

Великопісний Концерт учнів школи св. Юрія в Ню Йорку

Ню Йорк. — В суботу і в неділю, 2-го і 3-го квітня в шкільній залі відбувся перший в історії цієї школи Великопісний Концерт, в якому виступив Шкільний Хор в числі коло 100 учнів та учениць під диригу. Івана Хомина. Хор із повним успіхом виконав великопісні пісні: Вже зближається година, Покланяюся, мій Христе, На Голгофті при хресті, Пречисте тіло Твоє, мій Христе, Люди мої, люди та Страдальна Мати. Хор гарно виконав збірну деклямацію вірша В. Щурата „На Гетьманський сад", а після того відспівав ще дві стихири („Біже час, яко шестий" та „Єгда от древа Тя мертва" і тропар „Благообразний Йосиф." Концерт започаткував вступним словом о. парох Орест Засійбіда ЧСВВ. Деклямацію підготовив уч. Іван Близнак. При фортепіянах були Ольга Хомин і Лідзя Пеліх. Диригент хору І. Хомин аранжував другий і третій голоси до пісень. В деяких піснях Шкільний Хор був скріплений альтами з Парохіяльного хору при церкві св. Юрія. Учні 8-ої кляси відограли з повним успіхом драматичний образ „А як зійшло сонце" на основі новелі Н. Королевої, пристосований для сцени Іваном Хомином, який був і режисером та автором декорацій. Характеризацією займався Михайло Івасівка, а бутафорією Стефан Принь,

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY,
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by Ukrainian National Association, Inc., 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Статті підписані їх авторами, не мусять відповідати становищу редакції.
Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY, N.J. 07303

Клопоти Індонезії та з Індонезією

В Індонезії відбуваються події, які мають не менше значення для майбутнього Південної Азії, ніж воєнні дії у В'єтнамі. Із своїми 100 мільйонами населення, розкиненими на 3 тисячах островів, Індонезія є силою не тільки на тому обширі світу, але і в так званому Африко-Азійському бльоці невтральних держав. Цього значення набула Індонезія двадцять років тому, коли осягнула свою незалежність від Данії, і від того часу воно постійно зростає.

Символом незалежности Індонезії є теперішній її президент Сукарно. Загартований бойовик проти данського імперіялізму, що тримав індонезійський народ від 17-го сторіччя в повній темноті (в 1940 р. в усій Індонезії закінчили середню освіту всього лише 240 осіб). Сукарно в 1934 р. був вигнаний з країни. Еміграція допомогла йому здобути дві важливі речі: освіту і знання англійської, німецької, французької та данської мов, а також авреолю мученика, що їй завдячує він свою популярність в народі. З окупацією Індонезії японцями в 1941 р. Сукарно повернувся і став головним пляновиком незалежної державної політики Індонезії.

Цю ролю пляновика політики Сукарно затримав майже до останнього часу. Сукарно постійно заявляв, що його країна вже не є „країною кулі". Перебувши 20 років за державною кермою, Сукарно став майстром політичної гри, що давало йому змогу постійно бути на верху, ба навіть здобути титул досмертного президента. Завдяки політичній грі він зумів вивести Індонезію на міжнародну арену. На конференції в Бандунґу в 1955 р. він узяв на себе місію говорити від імени 29 націй, що репрезентують половину населення Землі, і гостро засудив усякий прояв імперіялізму, заявляючи, що, „не може бути миру у світі, доки не зникнуть остаточно з лиця землі фашизм, февдалізм і невільництво".

Радикальна політика Сукарна наблизила його в останніх роках до червоного Китаю. І тут початок його політичних невдач і початок економічних невдач Індонезії. Виявивши вороже становище до молодої держави Маляйзії, що постала з об'єднання колишніх британських колоній Маляї, Сараваку і Сабаг, як також початково і Сінґапуру, Сукарно зразив собі свого економічного опікуна ЗДА. Підпал американської бібліотеки і націоналізація американських компаній привели до повного розриву відносин між ЗДА і Індонезією. В минулому році Сукарно відтягнув також свою країну з ОН.

Протизахідня політика Сукарна дала змогу підрости комуністам в країні і привела до ще більшого зближення з Пейпінґом. Новий напрям змусив Сукарна до внутрішніх змін. Усунення генерала Насунсіона, відомого національного провідника, приспішило реакцію правих елементів. Армія виступила проти зорієнтованої на Пейпінґ політики Сукарна. Про силу реакції вказує число 125 тисяч комуністів, яких вимордували військовики і магометанські націоналісти восени минулого року. Останні події вказують, як армія поволі перебирає владу в Індонезії. Особа генерала Сугарта, який заявляє, що діє з доручення Сукарна, який все ще є президентом, вказує, що в тій країні до влади приходять молоді люди національного світогляду. Новий міністер закордонних справ заявив, що Індонезія повернеться до ОН, а це значить, що візьме знову прозахідній курс.

В цій ситуації великою перепоною є Сукарно, герой національної революції і в той же час спритний політичний грач. Залежить від здібности і політичного вироблення нових молодих людей в Індонезії, щоб у такій дійсності вивести країну на ясний шлях.

Поворот до сталінського „адміністрування"

Сучасний стан літературної і мистецької творчости був однією з головних тем у доповідях і виступах учасників 23-го з'їзду Комуністичної партії Совєтського Союзу, що відбувається тепер у Москві. Факт, що література і мистецтво в СССР перебувають під впливом нових ідей і зрушень, викликаних не тільки ближчим ознайомленням з мистецькою творчістю у вільному світі, але також і внутрішніми процесами та ферментами в самому Совєтському Союзі, був приводом до алярмів представників кремлівської кліки — і Брежнєва із його соратниками, і їхніх сатрапів в окремих совєтських республіках.

Дуже характеристичним виступом в цьому відношенні була промова першого секретаря ЦК Комуністичної партії Молдавії І. Будюла під час дискусії над доповіддю Брежнєва 1 квітня ц. р. В діялектичній інтерпретації совєтської „свободи творчости" Будюл досяг справжньої еквілібристики, але водночас із цим виклав дуже виразно всю теперішню лінію совєтської культурної політики в ділянці літератури і мистецтва.

Вихваляючись, з одного боку, тим, що, мовляв, „у нашій країні кожен, хто вважає себе мистцем, має право творити свобідно і волю писати по своїй уподобі, без найменших обмежень", Будюл в той же час підкреслив, що „в такій же мірі партія й совєтські державні органи користуються... правом свобідного вибору, що друкувати".

Виметикувавши таке „право" для „свободи" совєтських державних органів, кремлівський сатрап у Молдавії засудив ті партійні кадри, які не вміють користуватися правильно даною їм „свободою", у висліді чого й „появляються на світ і поширюються твори, які в ідейному і мистецькому відношенні слабо сприяють ростові комуністичної свідомости мас", навіть „спотворюють совєтську дійсність, проповідуючи песимізм, скептицизм і занепадництво"... Як приклад, І. Будюл назвав відомий роман Солженіцина про життя в'язнів у сталінських таборах смерти, що був опублікований минулими роками п. н. „Один день Івана Денісовича". Покликаючись на Леніна, Будюл вимагав „творчого спрямування" також у критиці і рішучої боротьби з „критиканами" та „знеславлюванням славетних досягнень совєтського народу".

В подібному напрямку, як Будюл, виступали й інші промовці під час дискусії, між ними відомий погромник нових течій у літературі і мистецтві, перший секретар ЦК всесоюзного комсомолу С. Павлов. Перестерігаючи молодих письменників і мистців проти приймання „похвал Заходу" за „аполітичність" в літературних та мистецьких творах, Павлов погрожував, що і партія і комсомол уважають за свій обов'язок рішуче боротися з впливами Заходу серед літераторів і мистців, не зважаючи навіть на крик з приводу „рубання лісу".

Виступи Будюла, Павлова й інших доводять, що кремлівські самодержці, сповнені страху перед новими ідеями і тенденціями, вирішили вернутися до сталінських методів „адміністрування" літературою і мистецтвом.

П. Панасенко

ПРО ЩО НЕ ЗМОВЧАВ ШЕЛЕСТ

Свого часу „Свобода" згадувала про виступ партійного відпоручника Москви в Україні — секретаря партії П. Шелеста. У своїй доповіді на з'їзді компартії УССР в Києві говорив він про освіту, науку і культуру, про ідеологічну роботу. Багато хвалився, як то Україна на кожному кроці відчуває „плечі вірного брата і друга" — Росії. Згадував старших письменників та мистців, похвалив молодих поетів Д. Павличка, І. Драча, В. Коротича, Б. Олійника. А потім почав метати громи та блискавки на тих молодих людей, які „збиваються з вірного шляху (тобто не грають на партійно - режимну дудку — П. П.), видають себе за поборників якоїсь, тільки їм відомої „правди", витрачають час на політично сумнівні писання".

Молодих мистців треба виховувати так — повторив П. Шелест вислів російського письменника Михайла Шолохова, — щоб вони творили за вказівками своїх сердець, а серця їх щоб належали партії...

З обуренням говорив П. Шелест про „ворожу пропаґанду та буржуазні пережитки". Дослівно: „У підривній діяльності проти нашої країни використовуються різні антирадянські організації та ворожі еміґрантські групи. Щодня проти України ведуть багатогодинні передачі десятки ворожих радіостанцій. Отруйне насіння буржуазної ідеології потрапляє до нас і через інші різноманітні канали".

Надалі, — гримів П. Шелест, — ми не будемо миритися з тими, хто стає провідниками чужих нам поглядів, будемо віддавати їх до суду.

Це значить, що на рідних землях слід сподіватися нової хвилі терору супроти людей, які хочуть висловлювати свої власні думки, які люблять свою Батьківщину і ненавидять окупантський режим.

Особливо наполягав партійний головач на посиленні ідеологічної праці, на виховній та організаційній ролі преси, радіо і телевізії, зокрема, на розширенні діяльности товариства „Знання", що, як відомо, покликане поборювати релігійні переконання українського населення.

У нашій країні, — казав П. Шелест, — ліквідовані соціяльні корені релігії, але релігійність деякої частини населення є незаперечним фактом. Через це атеїстичне виховання — важливе питання, насамперед серед молоді і дітей.

Не зміг змовчати П. Шелест і про так звані залишки минулого та про наявність, як він висловився, неправильної поведінки. І, щоб настрашити людей, недвозначно натякнув на „силу законів, удосконалену роботу органів прокуратури і суду", інакше кажучи — роботу КҐБ.

Тих, які змушені були залишити Україну, П. Шелест назвав українськими буржуазними націоналістами, а їхні кличі про волю і незалежність свого народу натаврував зрадою та служінням імперіялістам.

Сам же, як вірний лакуза, ударив чолом перед московським столом і ще раз присягнув бути разом з Москвою до гробової дошки.

Степан Женецький

ПОЛЬСЬКІ ОСАДНИКИ БОЯТЬСЯ КОЛОНІЗУВАТИ УКРАЇНСЬКІ ЗЕМЛІ

Останнім часом польська крайова преса знову застановляється над тим, що робити з українськими землями в Карпатах, які після вигнання з них української автохтонної людности залишилися не заселеними. Польська влада укладає різні пляни, що зробити з тими незагосподареними землями. Один з цих плянів передбачає створити з тих земель резерват, значить заповідник, другий — залишити їх пустарем, а ліси віддавати на вируб...

Такі безглузді пляни свідчать про те, що полякам не вдалося за 20 років загосподарити тих українських земель, заселити їх своїми осадниками та зробити їх чисто польськими.

Польща, одержавши після другої світової війни від Москви західні області українських земель — Лемківщину, Надсяння, Холмщину і Підляшшя — всіма силами старалася зробити ці відвічно українські терени польськими. В тій цілі польський уряд ревно допомагав переселювати українське населення з тих земель до СССР, а тих українців, що залишилися, насильно виселив на понімецькі землі Шлезьку, Помор'я і Східніх Прус. При цьому поляки поставили собі за ціль, позбувшись українського населення з цих наших історичних і етнографічних земель, заселити їх своїми колоністами-осадниками і таким чином зробити їх польськими.

По 20 роках переселення і по 19 роках насильного виселення української людности з Лемківщини, Надсяння, Холмщини і Підляшшя, бачимо, що польські пляни проковтнути українські землі не вдалися.

Українська людність, переселена й виселена, не пропала. Українці, переселені до СССР, майже в цілості осіли на українських теренах і злилися з гущею місцевого населення. Отже, вони не то не пропали, а, навпаки, скріпили чисельний стан українського народу.

Не вдалися також пляни поляків ополячити українську людність, виселену на понімецькі землі. З тої людности не тільки старша ґенерація, але також і молоде покоління, народжене вже на чужих землях, міцно держиться українства. Про це свідчать нові іміґранти, які прибувають до ЗДА, головним чином лемки. Всі вони свідомі своєї національної приналежности, всі говорять рідною мовою. До того треба додати, що значна частина насильно виселеної на понімецькі землі української людности повернулась на українські терени.

Ще гіршої невдачі зазнав плян колонізації західніх областей Лемківщини, Надсяння, Холмщини і Підляшшя. В цій справі поляки натрапили на великі труднощі, і то там, де ніяк не сподівалися: немає охочих колонізувати ці землі. Польський уряд намагається всякими способами привабити своїх селян на ці терени — дає майже задарма землю, уділяє високі довгореченцеві, а насправді беззворотні позики, але не може знайти колоністів.

Польська газета „Трибуна Люду" нещодавно подала, що широкі простори земель на Лемківщині і Надсянні ще й досі не заселені. За інформаціями тієї ж газети, в районі Устрик Долішніх з 88 колишніх сіл заселені лише 52. В районі Ліська 32 села існують лише на мапі. Густота населення в районі Устрик Долішніх становить лише 13 осіб на квадратний кілометр, а в районі Ліська тільки 22, тоді як густота населення в Польщі становить 97 осіб на квадратний кілометр.

Щоб колонізувати українські терени, польський уряд побудував там численні нові господарства і вивінував їх в усе потрібне — тільки сідай і господарюй, як писала газета „Зєльони Штандар" у статті „Бєщади чекайон". Для індивідуальних осадників споряджено в бескидських повітах 1,624 нові господарства. За даними тієї ж газети виходить, що уряд підготовляє господарства також і для колгоспів — панствових господарств рольних (ПҐР). Донедавна ПҐР мали 30.000 гектарів землі, а тепер ту площу збільшено ще на [illegible].000 гектарів.

Польським осадникам—читаємо в цій газеті, — що бажали б закупити ґрунта і оселитися в Бескидах, держава дає велику допомогу, зокрема позики до висоти 150.000 злотих. Відсотки від тієї суми виносять тільки 1%. Позики можуть бути сплачувані протягом 40 років. Першу рату сплачується аж по 5-ох роках від часу, коли колоніст осівся на господарстві. Якщо він не зможе по 5-ох роках заплатити першої рати, повітова рада має право пересунути сплату на дальших 3 роки.

Осадників звільнено на 3 роки від плачення ґрунтового податку, як також від обов'язку доставляти сільськогосподарські продукти державі; м'яса мають доставляти тільки половину виміру. Колоністи за половину нормальної оплати користають з послуг т. зв. Державного Машинового Осередку при звожуванні будівельних матеріялів і оранні землі. За ґрунти польські колоністи мають платити тільки 60% ціни, і то протягом 30 років. Один гектар ґрунту продається їм по 4.000 злотих. Першу рату сплачується по 3-ох роках від дня поселення. Крім того, осадники користають протягом перших 3-ох років з безплатної лікарської опіки.

Осадники можуть одержати в Рільничому Банку на спеціяльно пільгових умовах позичку для заснування варстату праці.

Всі ці полегші дається тільки польським осадникам. Українські виселенці, які повертаються із Заходу на рідні землі, з них не користають. Навпаки, польський уряд всякими способами утруднює їм поворот на свої давні господарства.

Скільки ж поляків скористало з усіх тих полегш і поселилося на українських землях?

„Зєльони Штандар" подає, що за ввесь час після насильного вигнання української людности поселилося на тих теренах... 649 колоністів, з того найбільше в повіті Устрики Долішні. Для тих колоністів Рільничий Банк, філії якого відкрито по всіх повітових містах Лемківщини і Надсяння, уділив 958 позик на 53 мільйони злотих.

Ця сама газета нарікає на те, що й досі не використано ґрунтів, призначених для ґуралів у повіті Сянік, в селах Вислічок, Завої і Пулави. Значить, ґуралям приготовили там господарства, але вони ще не прибули.

Постає питання: чому польські осадники, не зважаючи на всі ті пільги, не поспішають колонізувати українських земель?

Відповідь проста: тому, що бояться. Вони не сумніваються, що раньше чи пізніше ті землі український народ від Польщі відбере і прожене з них усіх зайд. Їм у пам'яті той факт, що 19 років тому всі польські осадники мусіли забиратися з українських земель на схід від Сяну-Буга, з Галичини та Волині. І тому вони не слухають закликів варшавського уряду.

Багатьом особам, що були на відвідинах у краю, тамошні поляки говорили: „Ми знаємо, що як настане зміна, то мусітимемо з ваших земель забиратися, бо інакше ви нас проженете з них так, як ми прогнали вас"...

Завдання української еміґрації у вільному світі, а в першій мірі українських вихідців з Лемківщини, Надсяння, Холмщини і Підляшшя — посилювати цей страх серед польських осадників і кандидатів на осадників. А посилюватимемо цей страх, коли при кожній нагоді — на всіх наших конвенціях, з'їздах, зустрічах, маніфестаціях — заявлятимемо, що ці землі були, є і будуть українськими; що їх подарувала полякам Москва проти волі українського народу; що коли Україна вибере собі волю і стане самостійною державою, вона ці землі від Польщі відбере, а всіх польських зайд - осадників прожене.

БАТЬКИ! Зв'яжіть замолоду ваших дітей з найстаршою найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є Український Народний Союз, щоб запевнити їм кращу будучність, а нашій громаді у вільному світі нового свідомого члена!

ГНАТ ЮРА

(2)

В скорому часі там я його знайшов, і ми знову разом мешкали аж до ферій 1914 року. Разом брали участь і в маніфестації у Шевченківські березневі дні. (Про це я вже не раз писав).

Незабаром вибухла перша світова війна. Від І. Тараненка я одержав кілька листів з війська, а потім коротке сповіщення з австрійського полону. Восени 1918 року я допоміг Тараненкові в Єлисаветі вступити на кооперативні курси.

Знову ми втрьох зустрілись у Києві 22 січня 1919 року вже як члени Трудового Конґресу, належачи до найчисленнішої фракції — есерівської.

Панас Феденко тоді вже був одним із найактивніших лідерів партії українських соціял - демократів. Фракція УСД хоч і не була дуже чисельною, але задавала тон на Трудовому Конґресі і так удало повела політику через посередництво „сеньйорум конвенту", що переважно її проєкти резолюцій приймалися пленарними зборами. Наша есерівська фракція разчахнулась натроє. О. Губа та І. Тараненко залишилися вірними старій дружбі — трималися середньої „тріски", що дістала тоді назву „сороківка". Та це тільки так, між іншим...

Панас Феденко у своїй статті „Гнат Юра" порушив стільки справ, що тяжко все, сказати б, вивести на чисту воду. Ось, наприклад, пише він таке: „Іван Губа пізніше брав участь у боротьбі УНР, був у 1920 році інтернований у Польщі і потім став священиком".

Насправді ж було так. У кінці вересня 1919 року я приїхав з фронту до Кам'янця Подільського, де перебувала наша влада. Там і зустрів Івана та Олексу Губів і Івана Тараненка. (Цей останній пізніше з іншими одержав гроші від голови Центрального Повстанчого Комітету П. Петренка і пішов у совєтське затилля аж на свою Олександрівщину підіймати повстання).

Я розговорився з братами Губами. Олекса сказав, що він уже записався в університет вільним слухачем. Радив і мені це зробити. А Іван Губа сказав: „А я вступив на богословські курси". Це мене дуже здивувало. А він додав: „Треба всюди, добрі люди, приятелів мати"... Ті шестимісячні курси зорганізував тоді міністер освіти проф. І. Огієнко.

У травні 1921 року я зустрівся у Ченстохові з о. Іваном Губою. Там тоді перебували деякі наші державні установи, в тому числі й військове міністерство. Наші люди, яких там було чимало, розміщувались у дерев'яних бараках. Саме о. Іван Губа, як показалось, і був тут нашим пастирем добрим. Йому поляки приділили для Богослужб гімназійну залю. Панотець Іван показався добрим організатором. Знайшов псаломщика, який склав досить голосний хор. Однієї неділі я вислухав літургію о. Івана, відправлену чистою українською мо- то. На його Богослужбу при- вою. Людей зібралось бага- ходили навіть і москалі. Після відправи о. Іван запросив мене до себе на обід. Мешкав він разом з дяком в одній кімнаті в невеличкому будинкові, на краю міста. Тож яке і де було оте інтернування, що про нього пише п. Феденко?

Пізніше о. І. Губа виїхав на Волинь, де й дістав парафію. Доходили до мене чутки, що там був він у великій пошані в своїх парафіян.

Минали роки, і вже аж у 1944 році під час нашого вимаршу через Словаччину в невідоме я зустрівся з імпозантною постаттю, з великою просивілою бородою, Архиєпископом Ігорем Губою. Згадали ми минуле і про все переговорили. І довідався я від Архиєпископа про дуже сумне: моїх товаришів з юнацьких часів уже не було в живих. Завзятющий до науки Олекса Губа подолав одним оком високі студії і досяг звання університетського професора. Але в 1938 році Київське НКВД професора Олексу Губу розстріляло. Можливо, його оскаржувалось ще й у тому, що його рідний брат на підпольській Волині служив Богові і своїм людям. А Іван Тараненко занедужав на падучку. Можливо, та недуга йому „помогла", помер він своєю смертю.

З Архиєпископом Ігорем я зустрівся 1951 року вже в Ню Йорку. Тут він зорганізував Троїцьку парафію. З його активною участю парафіяни придбали добру церкву із двома будинками колонеї. На превеликий жаль, тепер уже понадвісімдесятирічний Архиєпископ Ігор протягом останніх років лежить напівспаралізований.

Під кінець ще варто зупинитись над ось таким реченням у статті П. Феденка: „Знавши артистичний талант Ігоря, ми запросили його в березні 1913 року на свято роковин Шевченка". Насправді це свято і в Олександрії і всюди по Україні відзначувано у березні 1914 року.

Пан П. Феденко далі подає, що Олексу Губу і Олексу Сім'янцева виключено з семінарії. Насправді ж цього останнього з семінарії не виключали, і він у ній навчання закінчив. На літні ферії 1914 року цього харків'янина з Великого Бурлука В. Недайкаша привіз із собою до Глодос. Тоді я з Олексою Сім'янцевим часто зустрічався, і з того часу почалося наше приятелювання, що тривало аж до недавньої його смерти тут, в Америці.

Нижче подаю дещо із листа В. Недайкаші з 20 березня ц. р.: „... Виходить, що це дійсно той Феденко, який був в Олександрії і якого я знав. Його спогади збігаються і розходяться з моїми. Цілком можливо, що він дещо забув і переплутав, але цілком можливо, що то були рівнобіжні події, які відбулися поокремо".

Далі він пише: „Події, які відбулись під час свята Шевченка, певний, що вони описані правдиво. Року подій не пригадую, але цілком можливо, що відбулись вони в один і той рік і в один і той день".

І під кінець він подав ще таке: „Феденко був відомий серед учнів, бо мав феноменальну пам'ять і завжди відповідав без надуми на різні теми. Його називали ходячою енциклопедією. Отже, мене трохи дивує, що деякі моменти він, видно, забув більше, як я або Олекса..."

А я під усім цим ставлю крапку.

(Кінець)

Ольга Приходько

ПРАДІД ІЛІЯ

Родинна хроніка з життя подільського духівництва минулого століття

(20)

Отже, згадав дідусь Олексій педагогічні методи савинецького дяка та свого батька отця Ілії, узяв ремінь, завів Володю до стайні та й дав йому солідну лекцію доброго поводження.

Володя, якого ніхто ніколи й пальцем не діткнув, верещав на цілу вулицю, копав дідуся ногами і після того не тільки не скорився та не смирився, а, навпаки, так озлобився, що порізав ножиком якусь одежу дідусеві і його льокаторам, по дорозі ще перекинув самовар, який за старим провінціяльним звичаєм наставили сусіди перед своїм порогом, а сам десь утік.

Дідусь пережив тяжкі хвилини великої турботи. Знав добре, як сестрі Гані залежить на тому хлопцеві, розумів, що довірили йому чужу дитину, і він ніби відповідальний за те, щоб хлопцеві нічого злого не сталося. А тим часом хлопця нема і невідомо, яку ще біду він учинить.

Страшну ніч провели дідусь з дружиною, тим більше було їм це прикро, що вони чулися зобов'язаними бабусі Гані, бо вона, знаючи скромні матеріяльні умови брата, часто посилала щедрі дарунки з села. В поліцію не рішалися заявляти про цю справу, боячись, щоб з цього не вийшло якої компромітації для родини, головно для такого поважного чоловіка, як о. Григорій, протоієрей, благочинний та член консисторії.

Досвіта вирішив дідусь, що як би там не було, необхідно повідомити сестру і разом з нею вирішити, що робити. Отже, найняв якийсь шарабан і поїхав у село; було воно зовсім недалеко від Кам'янця.

Яке ж було його здивування, коли перший, кого він побачив в дворі у бабусі Гані, був Володя, що разом з псом ганяв курей, і вони кудахтали на ціле подвір'я, не можучи перелетіти через високий паркан.

— Та що це ти робиш!? — не втримався дідусь. — Кури тяжкі, геть порозбиваються. — Але, згадавши ситуацію, замовк. А Володя тим часом, ніби нічого не сталося, підбіг до дідуся і сказав:

— Тільки не оповідайте бабусі нічого і не жалійтеся, тоді і я на вас не буду жалітись, бо бабуся вам того не подарує.

Тим часом вийшла з хати і сама бабуся.

— Що, — питає брата, — знов приїхав на полювання, щоб трохи відпочити від тої своєї канцелярії? Тепер найліпша пора. А чом Володю вчора так пізно пустив з дому? Прибіг уже, коли зовсім смеркало та й каже, що так скучив, що не міг дочекатися свята.

А Володя стояв за бабусею, поклавши палець на уста, мовляв, мовчи. І слабодухий дідусь промовчав.

Бабуся почала зразу частувати брата всякими добротами, і, смачно закусивши, добрий дідусь вирішив, що справді чудесний час згадати молоді літа і піти трохи з рушницею. А ввечері наклали йому до брички повним - повно всяких гостинців, покликали Володю, і поїхали вчорашні вороги мирно до Кам'янця.

Дідусь більше не бив хлопця, але час від часу мусів платити за його збитки. З наукою було зле, але, з одного боку, внук такої поважної особи, а з другого — добрі дарунки кому слід в ті часи помагали перетягати через школу і найбільш ледащих хлопців. В молодших клясах то якось ішло, але в старших навіть і тоді це було неможливо, бо Володя абсолютно іґнорував всяку науку, особливо математику, і нарешті його мусіли з школи увільнити.

Дуже тим журилася бабуся Ганя, тим більше, що незадовго по тому спіткало її велике горе — після 55-літнього співжиття помер на серце отець Григорій. І тільки тоді вона вповні усвідомила собі, ким для неї був її чоловік. Вона вся ніби змінилася, гірко плакала, якось зігнулася і зразу так постаріла, що дехто не міг її пізнати. Побиваючись за чоловіком, бідна бабуся Ганя усе повторювала, що ніхто ані не знав, який то надзвичайно добрий був її чоловік, як він дбав за неї, і на кого ж він тепер її покинув!

Парафія перейшла як спадщина на молодого зятя, Віриного чоловіка. В бабусиному горі великою втіхою було, що її улюблена дочка з внучкою Валюнею і Володею будуть жити з нею.

Але що робити з Володею? Коли його питали, ким він хоче бути, то він казав, що, мовляв, не треба жалувати, що його увільнили з духовної школи, що він і так не був би попом, що йому подобається бути військовим. Ну що ж, хай іде до військової школи. Але виявилось, що там треба витримати іспити, і що математика — один з головних предметів.

Згадала собі бабуся Ганя, яка день і ніч журилася своїм єдиним внуком, що син її молодшої сестри Прісі, Петруша, який змалечку також був великим збиточником, а пізніше був навіть увільнений з семінарії за якісь там заборонені книжки і дістав навіть „вовчий білет", — довго бідував, але якось таки вибився в люди, вчиться тепер аж у Петербурзі на інженера і, звичайно, знає ті всякі математики. От би його було добре розпитати, щоб порадив Володькові, куди і як податися.

СУСПІЛЬНА СЛУЖБА ЗУАДК

(Нарада Екзекутиви ЗУАДКомітету дня 26 березня 1966 р.)

В суботу, 26 березня відбулися чергові наради Екзекутиви ЗУАДКомітету разом з деякими членами Дирекційної Ради, які живуть у Філядельфії, і делегатами „Самопомочі", Союзу Українок Америки і місцевого Відділу УККА в приявності президента д-ра Володимира Галана, місто-президентів: д-ра Матвія Стахова, адв. Михайла Пізнака, п-ні Катерини Пелешок, секретаря — п-ні Оксани Генгало, касира — інж. Івана Харамбури, члена Контрольної Комісії — д-ра Богдана Гнатюка та директорів: інж. Максима Бондаренка, інж. Івана Скіри, п-ні Анни Сивуляк, Андрія Шекерика, як також представника Головної Управи „Самопомочі" мгра Івана Скочиляса: референтки Суспільної Опіки Об'єднання бувших Вояків Українців пані Марії Федак; референтки Суспільної Опіки Союзу Українок Америки — п-ні Осипи Грабовенської; представника місцевого Відділу УККА п. Петра Генгала; представника місцевого Відділу „Самопомочі" дир. Н. Вайди та представника Ліги Політичних В'язнів д-ра Петра Мірчука. На цих нарадах обговорено та вирішено такі справи:

1. Вшанування світлої пам'яті Василя Мудрого.

Президент ЗУАДК д-р В. Галан попросив приявних вшанувати пам'ять померлого 19-го березня Екзекутивного Директора ЗУАДКомітету Василя Мудрого повставанням з місць та однохвилинною мовчанкою. При цьому президент згадав, що за його першого побуту в Німеччині в січні 1947 р. він перший раз зустрівся з пок. Василем Мудрим — тодішнім головою ЦПУЕН і спільно з ним уклав перший плян на рятування української еміграції та переселення її за океан. Цей плян був виконаний вповні завдяки співпраці Покійного. Назначення пок. Василя Мудрого офіційним речником української еміграції перед американською владою у Франкфурті в лютому 1947 р. було першим великим успіхом ЗУАДКомітету на міжнародному форумі, і це започаткувало дальшу міжнародну працю нашої одинокої міжнародно визнаної гуманітарної установи.

2. Переселення та скріплення міжнародних договорів.

Новоухвалений іміграційний закон дає нові можливості для нашої іміграції, як це проголошено на зборах деп. стейту 22-го березня, в яких брав участь президент ЗУАДК-у. Для скріплення наших міжнародних зв'язків ЗУАДК 27-го січня 1966 р. підписав новий договір для переселенчої акції з Міжнародним Комітетом для Европейської Еміграції (ICEM) на 1966 р.

Екзекутива рішила вислати гратуляційне письмо до Високого Комісара для скиталців при Об'єднаних Націях Садрудина Аги Хана та старатись про заключення нового договору з його департаментом. Рівнож рішено вислати Високому Комісарові пропам'ятну знимку із зустрічі президента ЗУАДК з Високим Комісаром в Ню Йорку.

Президент ЗУАДК д-р Володимир Галан під час зустрічі з Високим Комісаром ОН для скитальців Садрудіном Агою Ханом

3. Европейське Представництво ЗУАДК.

Впродовж останніх 20 років працює в Европі Представництво ЗУАДКомітету, як видимий знак міжнародного визнання установи у вільному світі. Спочатку це Представництво заступало ЗДА і Канаду, та зараз усь тягар вдержання цього важливого посту спадає на ЗУАДК. Екзекутива ЗУАДК рішила звернутися публічно з проханням до представників канадійської громади, Австралії, Британії та других країн, щоб вони вважали Европейське Представництво ЗУАДКомітету і своїм представництвом і своїми пожертвами причинилися до його вдержання та поширення праці.

Екзекутива вважає, що на майбутньому Всеукраїнському Конгресі справа Української Суспільної Служби повинна зайняти одно з передових місць.

4. Дім для старших віком.

Окремий Комітет при ЗУАДКомітеті розглянув справу будови дому для старших віком українців в ЗДА, та маючи на увазі практичні та правні умови, що такий перший дім повинен бути у Філядельфії у **легальній формі фундації** при ЗУАДК. Кошти такого дому вже намічено — на около 180,000 дол. Екзекутива рішила поробити заходи для створення цієї фундації, якої здійснення перейняла б на себе Українська Щадниця у Філядельфії. Ближчі подробиці будуть проголошені окремо.

Екзекутива ЗУАДК пригадує українській громаді, що досі апліканти не звернули довгу за переселення в сумі 73,466.57 дол., яка призначена на закуп дому для старших віком. Закуп цього потрібного дому залежить від сумлінности довжників, які забувають за свої зобов'язання. Імена довжників рішено подати до відома української громади в пресі.

5. Справа німецького воєнного відшкодування.

Для остаточного вияснення справи німецького воєнного відшкодування для українців д-р П. Мірчук, представник політв'язнів, зложив заяву відносно минулих його заходів в справі відшкодування та майбутніх плянів праці. Екзекутива прийняла цю заяву до відома та постановила вимогу зложити її на письмі, і щойно тоді буде зроблена основна провірка. Предсідник і члени Екзекутиви ЗУАДК заявили, що ЕП ЗУАДК взяло на себе цю працю тільки на вимогу письмового прохання від двох організацій політичних в'язнів. Після основної провірки Екзекутива видасть окремий комунікат в цій справі.

6. Осередки Суспільної Служби в ЗДА.

Президент ЗУАДК заявив, що до ЗУАДКомітету приходять листи від урядових чинників з різних місць ЗДА, зокрема Ню Йорку, Шикаго, Дітройту в справі суспільної служби для наших людей, хоч в тих громадах є від 20 до 200 укр. організацій, з яких багато має т. зв. допомогових референтів.

Філядельфійська Філія УККА рішила запросити усіх референтів усп. служби і створити центральне бюро Суспільної Служби у Філядельфії. Приявний голова філ. УККА д-р Б. Гнатюк та усі представники і суспільні референти місцевих організацій рішили одноголосно створити Центральну Суспільну Службу при ЗУАДКомітеті. На найближчих зборах референтури буде опрацьований правильник і намічені методи праці цього центру.

Заст. голови д-р М. Стахів, адв. М. Пізнак та п-і К. Пелешок зґоджувались, що це є **велика подія** в житті нашої американської громади та приклад для усіх наших міст в ЗДА.

7. Розподіл допомоги.

Маючи на увазі потреби нашого громадянства і організацій, Екзекутива призначила суму 5.000 дол. на розподіл допомоги. Головно нашим людям у Польщі та Югославії.

8. Коляда.

Минулорічна коляда принесла досі загальну суму поверх 8.000 дол., за що Екзекутива ЗУАДК складає щиру подяку нашій громаді, зокрема У.Н.С. і У.К.К.А., що склали пожертви по 500.00 дол. Точний звіт буде проголошений окремо. Хто ще не повернув збіркових лист, просимо це зробити зараз та вислати усі зібрані фонди чи зворот довгів на адресу:

United Ukrainian American Relief Committee
5020 Old York Road
Philadelphia, Pa., 19141

9. Писанка.

Екзекутива рішила пригадати українській громаді, що вдержання нашого Представництва в Европі та суспільна праця в різних країнах вимагає значних фондів, які ЗУАДК мав би одержати від українського громадянства на основі окремого договору між ЗУАДК та УККА. Тому просимо всіх не забувати, що своєю щедрою пожертвою Ви помагаєте ширити та розвивати організовану українську суспільну службу в цілому світі.

З нагоди Свята Воскресення Христового Екзекутива ЗУАДКомітету бажає усім своїм членам і прихильникам та всьому українському народові веселих та щасливих Свят.

Екзекутива і Дирекційна Рада Злученого Українського Американського Допомогового Комітету

Роман С. Голіят

55 РОКІВ НАУКОВОЇ ПРАЦІ ПРОФ. Д-РА ЮРІЯ БОЙКА-БЛОХИНА

Минає рік, як проф. д-р Юрій Бойко став ректором УВУ. За цей час УВУ зазнав значної перебудови, відновивши систематичне навчання. Вирішальна роля проф. Бойка в цій перебудові очевидна. У зв'язку з цим заслуговує на увагу особа п. ректора, його життєвий шлях, значення його в науковому світі, про що й хочемо сказати в кількох словах.

Проф. Юрій Бойко

Народився він 25-го березня 1909-го року в місті Миколаєві (Херсонщина). Високу освіту здобув в одеському Інституті Професійної Освіти (Університет), закінчивши його щойно в 1931 р. (частково екстерном, через перебування під арештом за націоналізм) літературно-лінгвістичний факультет історичного відділу. З 1931 по 1933 рік він працював в середній школі на становищі викладача української мови й історії української літератури.

Восени 1933 р. по 1935 був науковим співробітником Харківського Науково-Дослідчого ім. Т. Шевченка Інституту Літератури при ВУАН, пізніше керівником бібліографічного відділу цього ж інституту. Рівночасно проф. Бойко відбув один рік праці на підвищеній аспірантурі ВУАН при Інституті ім. Т. Шевченка за фахом „Шевченкознавство," потім продовжував аспірантський стаж при катедрі історії української літератури при Харківському Державному Університеті. Рівночасно він провадив самостійно курс історії української літератури в Харківському Педагогічному У-теті, викладаючи матеріял з історії літератури XIX століття на заочному відділі.

В 1935-му році знятий з праці „за приховання свого політичного минулого," він був виключений із профспілки, позбавлений можливостей працювати навіть на фізичній роботі. За рік вдалося проф. Бойкові відновити, спочатку на роботі в середній школі, опісля у високій.

В рр. 1937-38 проф. Бойко-Блохин читав історію української літератури в Харківському Інституті Журналістики, а в 1937-41 рр. викладав курс української мови в Харківському фінансово-Економічному Інституті. Від 1930 до 1941 рр. надрукував ряд наукових праць.

Під час війни проф. Бойко не припиняв наукової праці. У 1942 році — був редактором відділу літератури, мистецтва й науки у великому харківському щоденнику „Нова Україна".

За ведений на цьому посту курс на захист ідеї українського самостійництва опинився під загрозою від Гестапо, мусів залишити газету, неповертаючи до Харкова при другому захопленні його німцями. Проф. Бойко пішов в підпілля. Він був на керівних становищах в українському підпіллю - революційному русі 1943-44 рр. перебував спочатку в Галичині, далі — у Відні, Зальцбургу. В 1945 р. переїхав у Мюнхен і вже в тому ж році відновив високошкільну педагогічну діяльність. (Українська Висока Економічна Школа). Від 1949-го року — професор-гість Українського Вільного Університету, а з 17-го травня 1951-го року він став надзвичайним професором УВУ. В місяці серпні 1954-го року член - основоположник Незалежної Асоціяції Дослідників Совєтської Теорії і Практики в Національних Проблемах і голова цієї новоствореної інституції. В 1955-му році захистив дисертацію „Шевченко на тлі західньоевропейської літератури" і дістав титул доктора філософії.

В 1956 році став звичайним професором УВУ, одночасно проф. Бойка вибрали в члени Інтернаціональної Академії Наук і Письменства в Парижі, довший час був він продеканом і деканом філософічного ф-ту УВУ, а в році 1965-66 ректором УВУ. З 1962 р. покійні він є професором - гостем зі славістики в Людвіґ - Максиміліяне - Університеті.

Наукова проблематика проф. Юрія Бойка - Блохина - різноманітна. З історії української літератури найбільше він присвячується творчості Тараса Шевченка, про нього видав кілька книжок, та десятки статтей, але писав і про Івана Франка, Коцюбинського, Нечуя - Левицького, Котляревського й інших клясиків, чимало уваги приділив сучасній підсовєтській літературі, насвітлив і поодинокі постаті з літератури еміграційної. Разом з тим перу проф. Бойка належать і праці з ширшого поля славістики (про вплив Байрона на слов'янські літератури, тощо). Чимало написав з проблематики національних відносин в Східній Европі, насвітлив ряд феноменів російської духової культури, він був редактором багатьох наукових видань. В галузі публіцистики проф. Бойко має також значний набуток, не лише газетно-журнальні статті, але й книжки.

З наведеного видно, що особистий авторитет проф. Бойка та вага його імени в науковому світі чималу ролю відіграли в започаткованій ним перебудові УВУ. Ми не знаємо, хто буде його наступником на ректорській пості, що виявиться вже в найближчому часі, але ми бажаємо його наступникові успішно продовжувати вдало започатковану ректором Юрієм Бойком нову програму УВУ.

„Летіли Лелеки" Багряного на сцені „Театру Ляльок"

Новачки фулядельфійського Пластового куреня принесли небабияку несподіванку нашій молоді в неділю, 27-го лютого, виставивши своїми власними силами казку Івана Багряного „Летіли лелеки" на сцені власного театру ляльок. Ось як описує свої враження учасниця цієї імпрези пані А. М., пластунка сеньйорка з гуртка „Чортополохи":

Заля Тризуба наповняється людьми. У куті залі прибрана сцена гарно розмальований ліс. Перед сценою блимає вогник. Довкруги вогника сидять в однострої новачки, новаки, і діти, що прийшли побачити казку. Десь здалеку кумкають жабки. Галя Сагата акомпаніює на гітарі.

— А чи ви знаєте, діти, що це таке очерет? Питає довголітня виховниця — гніздова С. Білас. Та заки діти вспіли відповісти, на сцені „виростає" очерет — справжній очерет. Вискакують жабки і співають хором — Це маріонетки!

На залі захоплення. Над очеретом злітає лелека. Він хоче жабку зловити, але новачка його проганяє. Жабка засинає і їй сниться „Казка про лелек та Павлика мандрівника" І. Багряного.

Весело розмальована українська хатка, струнка тополя, перед хаткою квіти. З хатки виходять тато, мама, Павлик, братчик і сестричка. Міняються пори року, відлітають у вирій лелеки, беруть Павлика з собою. В Африці Павлик зустрічає багато звірів. Сценою переходять: слон, жирафа, повзе ... крокодил... Ластівка приносить телеграму, щоб Павлик вертався на Україну. І ви бачите, як на крилах лелек Павлусь летить до-дому. Жабка будиться. Вона знає — щоб стати пластункою треба любити Україну!

Переживаєте цю казку і ви, бо цей театр маріонеток зроблений силами гуртка новачок. Міра Одежинська, Христя Романів, Рося Одежинська та Ірена Бакуляк. Вони сходилися кожної суботи через кілька місяців і під дбайливим доглядом довголітніх та вмілих виховників С. Білас та В. Пак шили, клеїли, малювали ляльки. Декорації виконала пластунка - малярка Таня Бульба. Всім виховавцям та всім тим, що в якийнебудь спосіб причинилися до успіху „Казки" належиться велике признання.

А. М.

БОРГ ДЕРЖАВІ

Ми, працівники сільського господарства, в боргу перед державою, — говорив на березневому партійному збіговищі в Києві голова колгоспу „Грузія" Г. Легунов (Генічеський район на Херсонщині). — Ми не створили повного достатку сільськогосподарських продуктів, до того ж вони ще дорожчають.

Щоб краще підганяти колгоспників, Г. Легунов сказав: „Я вважаю, що там, де партійна організація налічує 50-60комуністів, треба мати звільненого секретаря".

В Шикаґо відбувся вечір ТУСМ-у

Українські студенти цього міста показали в неділю, 27 березня ц. р., своє зацікавлення в українському житті, взявши численну участь у Чайному Вечорі Осередку Діяльности ТУСМ. Простора кімната сумівської залі на третьому поверсі була заповнена понад шістдесятьма студентами і приблизно десятком старшого громадянства. В програмі вечора була доповідь проф. д-ра Степана Горака з Істерн Іллиной Університету в Чарлстон, Ілл. п. н. „Українська студійована молодь в Америці, її організоване життя, її проблеми і завдання" та літературний вечір у виконанні місцевого Пластового Літературного Гуртка. Вечір відкрив і привітав присутніх голова ОД ТУСМ-у Олександер Сидоренко, а переводили його Іня Гікава та Мирон Куляс. Доповідь проф. Горака зробила велике враження на присутніх, спеціяльно на молодь. Доповідач підкреслив запотребування на спеціялістів з різних ділянок гуманітарних наук в Америці і просто необмежені можливості не тільки наукові, але й грошеві для професорів університетів з технічних ділянок. Д-р Горак зазначив, яку велику роботу на користь України і розповсюдження правди про неї можуть виконувати професори — експерти українського походження, вказуючи також на те, що сьогоднішні українські студенти в Америці можуть багато легше вибитися на знаних науковців, бо вони не мають тих моральних і життєвих перешкод з якими мусіли боротися студенти, які покінчили гімназійні студії в Европі. Тому сьогоднішні українські студенти повинні використати ці сприятливі обставини і стреміти до того, щоб вибитися на якнайкращі щаблі американського наукового життя і звідти впливати на наукові кола, складені майже виключно з професорів університету, з якими консультуються так часто чинники американського уряду, як це можна було побачити недавно з кореспонденцією переслуханих в справі В'єтнаму і Червоного Китаю. Проф. Горак також сказав, що одним із завдань ТУСМ-у повинно бути заохочування нашої молоді і студентів до студіювання гуманістичних наук. Після доповіді, серії запитань і відповідей та перерви перекускою і часом, виступив Пластовий Літератур. Гурток. Літературний вечір був присвячений двом з наймолодших українських поетів. Перше присутні прослухали рецитацію на музичному тлі поеми „Ідеалізована біографія" Юрія Тарнавського, члена т. зв. нюйоркської Групи, у надзвичайно вмілому виконанні Юрія Миськова, яке було відігране з магнетичної плівки. По цьому творі еміграційного поета рецитатор Уляна Лісвкевич, Роман Завадович, мол. і Юрій Миськів виконали уривки з поеми „Смерть Шевченка" Юрія Драча, який належить до наймолодших поетів на Україні, до т. зв. групи „шістдесятників", які мають дуже багато спільного з Ню-Йоркською групою. На закінчення присутні взяли участь у дискусії на теми порушені у доповіді і загальну тему непорозуміння між молодими і попередніми поколіннями.

Б. Сацюк

З діяльности Реґіонального Комітету Чортківської Округи

Вже повних три роки Діловий Комітет Чортківської Округи працює інтенсивно над збиранням матеріялів до „Історично - мемуарного Збірника", що має появитися у виданні Українського Архіву Наукового Товариства ім. Шевченка. Книга, що буде охоплювати чотири колишні повіти: Чортків, Копичинці, Борщів і Заліщики, повинна бути багата в статті і фотографії. Про історію, археологію, топономастику пишуть наші науковці, фахівці тих ділянок. Але до найважливішої частини Збірника, до історії наших сіл і міст у ХХ ст. повинні дати свої спогади, свої свідчення земляки, що ті події переживали. Ширші Комітети земляків по більших наших осередках Америки і Канади помагають нам вишукувати адреси земляків і дбають, щоб усі ті земляки, яким висилаємо запитники, виповняли їх і присилали до Централі в Ню Йорку. На нашій території було понад 200 сіл і міст; відомості про їх життя-буття ми старалися зібрати в відповідях на запитники, в окремих спогадах очевидців, в фотознимках з нашого національного життя, починаючи з австрійських часів. Вже багато земляків відгукнулося на наші заклики і з різних сторін вільного світу приходять матеріяли. Але ще далеко не всі виконали свій обов'язок причинитися до збирання історії своїх місцевостей. Напр., не маємо ще матеріялу про політичне, культурне, економічне життя таких міст, як Борщів, Мельниця, Копичинці, Гусятин, також образ інших неповний. Апелюємо цією дорогою до всіх земляків з тих міст подати принаймні сухі факти, щоб ми могли залишити нащадкам правдиву картину життя на наших землях.

Бо слід знати всім, що вже приготовляється історія наших сіл і міст, але в викривленому, а то й зфальшованому вигляді. Ось недавно ми дістали число газети „Знам'я Комунізма" з Гусятина, де знаходимо приклад, як буде виглядати „Історія міст і сіл", яку видають большевики до 50-річчя жовтневої революції. Отож у тих числах з червня 1965 року поміщена історія міста Копичинців, приготована для цієї „Історії". І що вони пишуть? Була нужда, біда, темнота. Пан Баворовський знущався над селянами. Населення робило страйки (але хто їх організував, про те не говориться), були заворушення, всі жили надією на поміч старшого брата, з захопленням читали „Іскру" Леніна, а в 1917 р. „полум'я Великого Жовтня перекидається через Збруч. Тут спалахує велике народне повстання". Яке повстання, не кажеться; що єдиний переворот у цьому часі було проголошення української державности, сромливо замовчується. Аж по приходу визволителів у 1939 р. наді ожив, почали основувати школи, бібліотеки. А потім видумка, як за німецької окупації „справжні патріоти" „влилися у партизанське з'єднання Ковпака". Завдяки Червоній армії населення нарешті дочекалося щасливого життя... Очевидно ні слова про наше національне відродження, ні про боротьбу з польською окупацією, про наші церкви, читальні Просвіти, Народні Доми. Рідні школи, кооперативи, Січі, Соколи, Луги, спортові товариства, культурне життя, хори, театральні гуртки, Союзи Українок, дитячі садочки, сільсько - господарські курси, про наших діячів. Це все ніби не існувало! А таке „історія" має вийти в 26 томах про всю Україну. З такого джерела будуть черпати відомості майбутні покоління, якщо ми не залишимо книжок, що далі б вірний образ недавно минулого. І ніхто не буде винен тому, тільки наша байдужість. Отже просимо ще раз і взиваємо всіх земляків поспішитися написати про свої рідні сторони.

Щоб видати „Історичномемуарний Збірник" у гідному вигляді, мусимо зібрати деяку суму грошей, потрібну на великі видатки ще перед друком, як кліші фотографій, мапи, фотокопії документів, переписання матеріялу на машині тощо. Отож просимо наших земляків доброї волі, щоб допомогли нам матеріяльно по своїй змозі пожертвами на Видавничий фонд. Їх імена будуть опубліковані в книзі на тривкий спомин.

Накінець подаємо до відома, що д-р М. Росляк передав до нашого архіву оригінали матуральних свідоцтв абітурієнтів Чортківської гімназії з останньої матури в січні 1944 р., які йому тодішня шкільна влада вручила була в дорозі на еміграцію. Заінтересовані можуть дістати ці свідоцтва в нас.

Звертатися по всякі інформації і запитники просимо на адресу:

Olha Sonevytska, 2466 Webb Ave., Bronx, N.Y. 10468.

Грошові перекази посилати на ту саму адресу з дописом „Zbirnyk Czortkiw".

За Діловий Комітет Земляків Чортківської Округи: **Ольга Соневицька, голова, мґр Остап Фірчук, секретар**

ЛИСТИ ДО РЕДАКЦІЇ

До нарису „На стійці"

Як син і внук священика з глибоким зворушенням прочитав я нарис Лесі Лисак „На стійці" у „Свободі" з 15 березня. Думаю, що всі попадянки й поповичі були неменше зворушені, коли читали цей нарис про старенького пан-отця, „що в своєму серці носив малу частку великої України"... Таких пан-отців було і є в нас у різний спосіб згинуло їх багато і багато з них на стійці, як герої, але ніхто так їх не спом'янув...

У зв'язку з цим, маючи на увазі, що майже всі нариси цієї авторки порушують теми, які викликують живий відгомін у читачів, бо вони затронують найніжніші струни душі наших скитальців, чи не добре було б, якби Видавництво „Свобода" видало окремою книжкою згадані нариси Лесі Лисак, як теж прочитані під час її недавнього авторського вечора в Ню Йорку в ЛМКлюбі, що пройшов з повним успіхом.

Книжка нарисів Л. Лисак найде напевно вдячних читачів, що ще не затратили духового зв'язку з рідним краєм, сантименту до всього рідного, „старокрайового", що дорожать і з пієтизмом згадують батьківщину, землю наших предків.

Наскрізь позитивне становисько до нашої християнської традиції, здоровий підхід до сучасних проблем, глибокий зв'язок з усім, що рідне, сантиментальний настрій нарисів, що відсвіжують наші зачерствілі серця, все це викликує справжню „вітчизняну атмосферу", таку потрібну для наших скитальців.

Позитивна тенденція дотеперішніх нарисів Лесі Лисак відрізняє її корисно від деяких творів інших авторів, що не мають позитивного героя, позитивної розв'язки проблем, але блукають по манівцях „нонконформізму", зле зрозумілого модернізму та „Вельтшмерку".

Вкінці, варт було подати прізвище цього старенького пан-отця, що його вбив так несподівано водій автомашини; коли він йшов з йорданською свяченою водою.

Іван Дурбак, Трой, Н. П.

„ЗЕМЛЯ" КОБИЛЯНСЬКОЇ ВИЙШЛА В ПОЛЬСЬКОМУ ПЕРЕКЛАДІ

Варшава. — У Варшавському видавництві „Пакс" вийшов у польському перекладі твір письменниці „Земля". Перекладачем цього твору є — Станіслав Едвард Бури. Рівночасно він є автором післямови, у якій є розповідь про життьовий і творчий шлях Кобилянської. Бури використав листи письменниці, щоб її власними словами зобразити найвірніший образ письменниці.

ВИСТАВКА В. КУРИЛИКА

Василь Курилик „Прийняття в Манітобі"

В ґалерії Вінніпезького Музею відбувається якраз тепер цікава виставка творів мистця Володимира Курилика. Влаштовано її заходами Т-ва Альфа-Омеґа і ширшого громадського комітету, складеного з українських установ та поодиноких українських і канадійських громадян. Як і виставку Архипенка, влаштовану й цю з метою придбати для ґалерії Вінніпезького музею якийсь з творів Курилика, так як перше з Архипенкових творів придбано його ранню скульптуру „Боксери".

В канадійському мистецькому світі ім'я Курилика відоме, одну з його речей має й нюйоркський Музей Модерного Мистецтва. Володимир Курилик народився в родині наших піонерів в Альберті в 1927 р., студіював і отримав ступінь Б. А. на університеті у Вінніпеґу в 1949 р., після чого вчився в Онтарійському Коледжі Мистецтва, а згодом отримав стипендію до Інституту Алленде в Сан Міґуелі, Мехіко. Від 1952 р. перебував в Англії, студіюючи в різних місцях і тричі виставляючи на виставках Королівської Академії. Тепер живе і працює в Торонті, де мав досі 4 виставки в Ґалерії Айзакс, яка і є його представником перед мистецьким світом. Крім цього, важливіші його виставки відбулися в Едмонтонській Ґалерії Мистецтва, в Аґнес Лефорт Ґалерії в Монтреалі, в Триніті Коледжі при Торонтському університеті, і на університеті в Лондоні, Онтаріо. Всі ті виставки — в 1965 р. Курилик є членом УСОМ і брав участь на виставках цієї спілки мистців.

При малярстві Курилика не раз згадуються фляманські мистці 15-16 вв. Боск і Брейґель, що малювали переважно народні сцени, з додатком фантастики. Курилик цих мистців спеціяльно студіював, навіть його техніка малювання наближує його до них. Проте він не меншою мірою скористав і з досвіду модерних американських ілюстраторів, які в своїх творах шукають якоїсь типової для свого середовища анекдоти. Курилик — не тільки маляр, він хоче бути водночас і моралістом, провідником, учителем. Тому він не тільки зображує типові сцени канадійського життя, але сягає й до біблійних притч і зв'язує їх з сучасним життям. Таких картин має він цілий цикл, з виставлених цікава особливо „Тайна покута": картина переділена доріжкою на дві частини, праворуч буйне поле з криницею життєдайної води, ліворуч запустіле і безводне, із скелетами загинулої худоби. Мистець сам пояснює ідею цього твору: близька буря і нависле небо зображують лячну долю людини, яка відвернулася від Бога. Два поля представляють стан душі двох фармерів, мудрий і віруючий намагається перестерегти нерозважного перед близькою бурею і пропонує підвезти його до безпеки. Справді, з авта поруч висідає священик, готовий до послуг. На цій картині і природа, і драматичні рухи людей, і такий об'єкт нової цивілізації, як авто, дають добре враження зудару реального з нереальним. Ця, фактично біблійна, але змодернізована, перенесена в нашу реальність тема, яка вона вигадлива не була б ще не стала б вартісним малярським твором, коли б, власне, не її малярські вартості — бистра обсервація і вміння передати бачене пластичними засобами.

Деякі з картин з релігійною тематикою, що постали ще в 1962 р., часом надто перешаржовані, так і видко, що мистець покладався більше на свою фантазію, як на обсервацію природи, тут тенденційність у зображенні теми не завжди йде в парі з вартостями суто пластичними, як у „Скалі", що має зображувати скелю віри. Зате який Курилик правдивий і переконливий, коли змальовує сцени, які міг сам заобсервувати! Наприклад, „Фармування у Манітобі" (1963), із збірки прем'єра міністрів Канади Л. Пірсона, „Недільний обід (рубачів) у пущі" або „Манітобська забава". На цьому останньому, великоформатному малюнку, що тепер належить до збірок Національної (Державної) Ґалерії Канади в Оттаві, зображено, згідно з поясненням самого мистця в каталогу, „родинні сходини під великим шатром у сусідів Томиків, біля Стовнвол, у річницю подружжя". Картина представляє типовий вигляд такої родинно-громадської урочистости в 30 рр., трохи наївна, але правдива.

До речі, на виставці чимало української тематики. Найраніший показаний твір, — це великоформатні „Запорізькі козаки" ще з 1952 р., „Український святвечір", „Опущений дім українського піонера", „Навчання у Вінніпеґу", де на стіні кімнати висить плякат з написом „За Україну" тощо. З цих речей видно, що канадійське мистецтво, яке щойно формує власне обличчя (бо небагато ттипового канадійського мають твори виконані в стилі, наприклад, модерного французького малярства), складається з різних підставових етнічних елементів, також українського, і це був і є наш культурний внесок у мистецтво цієї великої, але ще молодої своєю культурою країни. Малярство Курилика, з усім його реалізмом і фантастикою, показує вже щось типово канадійське, власне, не тільки тематично, а й психологічно, його твори зв'язані з побутом, культурою, духовими зацікавленнями простої канадійської людини, і тому то ця типовість привертає увагу до мистецтва, — твореного Куриликом.

Треба сказати ще кілька слів про його малярську техніку. Він залюбки малює на гладких дошках водними фарбами або тонкою верствою олійних, при чому деталі опрацьовує він вишкребуючи їх голкою або ножиком. Цей спосіб дає можливість досягати дуже гострої лінії і сильних світляних ефектів, наприклад, у „Перекотиполі", що його несе вітер через зоране поле на дротяну загороду. Ця техніка вимагає теж і сумлінного підходу до мистецької праці, бистрої обсервації і певної руки, прикмет, що їх має наш мистець.

Одночасно з цією виставкою Курилика в приміщенні того самого музею відбувається чергова виставка мистців Манітоби. На ній виставлені й дві речі Л. Молодожанина — „Рисунок" і „Голова" в бронзі. Ця остання річ, портрет директора музею Екгардта, отримала на тій виставці почесне відзначення.

С. Гординський

Торонтська Округа УНСоюзу...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

вання дальшої праці Канадійської Канцелярії та її округ, зокрема тому, що на їх терені в останнім часі стали до праці обласний організатор Василь Дідюк та постійні організатори Єфим Омельченко, д-р Тит Залуцький, Софія Куца та Осип Сквирський в Монтреалі. Великі роковини п'ятдесятиріччя канадійського УНСоюзу (його Відділ ч. 49 саме готовить свій півсторічний ювілей) дають для цього особливу нагоду. Слідувала доповідь директора канцелярії і гол. радного Богдана Зорича на тему „Перспективи росту УНС в Канаді. Передконвенційні міркування" та доповідь обл. організатора Василя Дідюка на тему „Передконвенційні завдання управ і делеґатів відділів та плян праці на 1966". Після цих доповідей та спільного обіду, відбулася дуже оживлена дискусія, яка простягнулася (збори розпочалися о год. 2 по полудні) до самої півночі. В дискусії брали участь представники Відділів, а гості з других округ, інж. М. Граю, мґр Іван Геврик, дир. Д. Попадинець і Осип Сквирський вітали приявних від своїх округ та розповідали про їх працю та пляни. Монтреальські діячі запрошували союзовців Канади до себе на другий рік, щоб оглянути світову виставу й пропонували Головнолу Урядові УНС там, у Монтреалі, відбути свої річні наради в 1967 році. Святочна частина зборів, а саме вручення торонтській окрузі почесної плякети, а 16 передовим діячам пам'яткових союзових ювілейних відзнак, збагатили й так цікаву й багату програму зборів. Почесну плякету одержала місцева округа від Екзекутиви УНСоюзу за найкраще виконання й перевиконання (113%) своєї річної квоти нових членів, а ювілейні відзнаки дістали такі заслужені діячі УНСоюзу усіх трьох округ: золоту, за придбання 50 або більше членів: Василь Дідюк, Богдан Зорич, д-р Тит Залуцький, і Єфим Омельченко та мґр Іван Геврик з Вінніпеґу. Срібну відзнаку одержали: пані Софія Куца й Петро Дяків з Торонта, Осип Сквирський з Монтреалу і Іван Паньків з Вінніпеґу за придбання понад 25 членів, а відзнаку бронзову одержали: Іван Мельник, Володимир Зацерковний, М. Шпурко, Дмитро Недошитко, Карпо Чорномаз і Осип Фаринич та посмертно бл. п. Володимир Цимбала. Наступного дня, в неділю 3 квітня, відбулася нарада головного секретаря з обласним і постійними організаторами в справі продовжування й успішного закінчення конвенційної кампанії для розбудови УНСоюзу та нарада в справі морґеджових позичок на будову церков та народних, ветеранських і молодечих домів на терені Канади, які під цю пору є у поладнанні головної канцелярії УНСоюзу. Про працю пророблену в останньому часі торонтською округою свідчить вимовний, речевий доказ: на руки гол. секретаря УНСоюзу відділові секретарі та організатори склали 60 членських аплікацій: Відділ 402 — 4 аплікації, 408 — 2,418 — 3, 427 — 5, 434 — 7, 453 — 2, 461 — 3, 466 — 1, 474 — 1, 445 — 11 і 432 — 10, а крім того обл. орг. В. Дідюк склав 11 аплікацій членів придбаних до Відділів ч. 407, 440, 453 і новоорганізованого 415. Останні окружні збори Торонта є наявним доказом величезних, досі невикористаних, можливостей розбудови УНСоюзу в Канаді. Закінчив їх прощальним словом новообраний голова округи В. Дідюк, дякуючи за приявність членів і гостей та за їх живу участь у нарадах.

В ОДНУ ДУДКУ

У Києві відбулося зібрання літераторів. Скликав їх партійний секретар В. Козаченко, щоб письменники обговорили п'ятиріч. плян.

Письменники Ю. Збанацький, А. Хижняк, Л. Дмитерко, А. Турчинська висловили своє вірнопідданство та непримиренне ставлення до найменших проявів націоналізму.

(З „Радянської України" 5 березня).

Клівленд, Огайо

ВШАНУЮТЬ ЯРОСЛАВА БАРНИЧА

(к. р.) Українська громада готується вшанувати українського композитора, музика, педагога й диригента, Ярослава Барнича, який цього року зустрічатиме 70-ту весну свого творчого життя та 50 роковини його професійної мистецької праці для добра української культури. З цього приводу відбудеться в готелі Манґер Ювілейний Бенкет в суботу 23-го квітня. Підготовляє його під патронатом Громадського Почесного Комітету управа Хору ім Т. Шевченка. Ювілейний Комітет для вшанування Ярослава Барнича очолює сеньйор нашої громади в Клівленді, проф. Володимир Радзикевич. Його заступником є полк. Аверкій Гончаренко. У склад 35-членного почесного комітету входить крім о. декана Д. Ґреська низка українських лікарів, інженерів та інших професіоналістів, як також ряд чільних громадян українського Клівленду. В бенкеті візьме участь багато визначних позамісцевих гостей, гурт мистців української сцени, колишніх учнів і співробітників Ювілята.

Після бенкету слідуватиме Ювілейний Баль Хору ім. Т. Шевченка, який з приводу 15 років свого існування під мистецьким керівництвом Я. Барнича відзначає цього року також свій скромний ювілей. 2-го березня ц.р. публічно проголошено Ювілейний Рік Хору. При кінці цього року появиться з друку Ювілейна Книга. Буде вона присвячена також документації Я. Барнича, який є довголітнім членом 240-ого Відділу УНСоюзу ім. полк. Евгена Коновальця.

Господарський курс у Вашинґтоні

78 Відділ СУА в Вашинґтоні, чи пак його господарський реферат, який очолює енерґічна і сповнена ініціятиви п-ні Богданна Гелета, уладив в днях 19 і 20 березня ц. р. дводневий господарський курс. Поштовхом для ініціятиви уладження курсу — була дійсна життьова потреба, що її відчували особливо молодші господині, члени нашого Відділу.

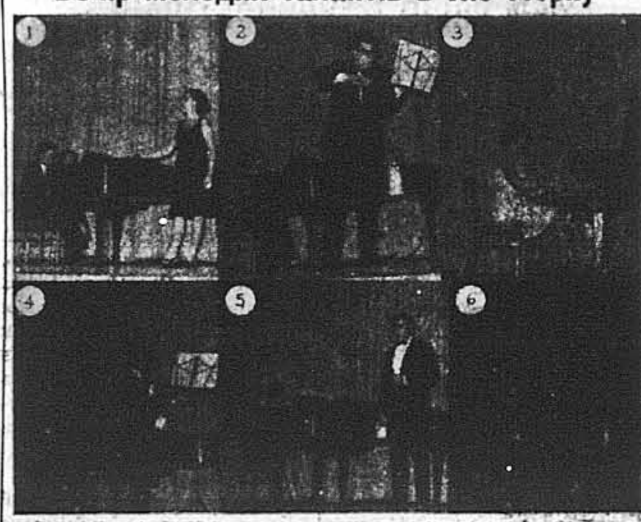
Курс, на який зголосилися 38 пань — вела, запрошена Відділом, п-ні Ірина Кашубинська з Клівленду. Вона виявилась не абиякою спеціялісткою в ділянці печення і прикрашування тортів і печива, роблення салат, прикрашування салат і м'яс, роблення канапок і т. п. Свої вказівки п-і Кашубинська ілюструвала справжнім практичним показом, так, що учасниці курсу могли засвоїти собі не тільки відомості про деякі сорти печива, салат і канапок, але й бути свідками процесу їх виготовлювання й оціночною комісією якости й смаку готових вже гастрономічних продуктів.

Напочатку курсу здавалось, що тільки молодші пані будуть могти щось навчитися, але скоро показалось, що й досвідчені господині з великим вдоволенням поширювали свої господарські умілості.

Господар. курс, влаштований 78 Відділом — був стовідсотково удатною ініціятивою. До цього в значній мірі причинилася п-і Кашубинська, що потрапила впродовж цілого часу тривання курсу втримати увагу слухачок в повному напруженні. Мірою успішности курсу були похвальні ствердження учасниць під адресою ілюстраторки п-і Ірини Кашубинської — яка обіцяла продовжувати свій курс осінньою порою.

Софія Кушнір
пресова референтка

Вечір молодих талантів в Ню Йорку

Учасники „Вечора молодих талантів": (1) — Наталка Худа; (2) — Юрій Божаківський; (3) — Марта Цибик; (4) — Рафаїл Венке; (5) — Михайло Шкварко; (6) — Доріян Рудницький.

Гарним доповненням та урізноманітненням наших суспільних імпрез був „Вечір молодих талантів" 26-го березня, який улаштували СУСТА та УСТ в Ню Йорку. Це дійсно позитивне явище, що наші музичні сили дістають таку молоду, енерґійну та надійну зміну. Вірю, що можу в імені присутніх поґратулювати молодим і направду талановитим студентам за дуже вмілий підбір пописових точок, котрі навіть для пересічного слухача давали враження молодости, щирости й життя, що не все можна помітити на наших різних виступах. Цей вечір був успішно продуманий „молодо", бо окрім молодих виконавців, бадьорих точок то й акомпаніямент був у руках молодих людей, що й надавало приємливого виду та милого звуку для такої, нажаль, маленької скількости присутніх. Напевно хтось подасть читачам фахову оцінку виконаних точок, але побажаним було б, щоб на будуче наша „музична зміна" пам'ятала перше про нашу українську музику і найбільше її включала в свої виступи, не тільки для нас, але зокрема для чужинців. Ми маємо ще багато невичерпаних джерел і нашою музичною культурою можемо не тільки гордитися, але й похвалитися, перед чужими.

Другим моральним успіхом талановитих студентів було те, що їх виступ був призначений для фінансової піддержки Фонду Катедри Українознавства. Це поважний патріотичний учинок і напевно дасть поштовх для решти студентської спільноти, щоб у різний можливий спосіб віддати хоч трішечки свого зусилля для успішного завершення збірки на ФКУ, котру вони самі заініціювали ще в 1957 році. Хай за слідом цих наших талановитих студентів підуть і інші мистецькі наші одиниці, ґуртки чи ансамблі, щоб всі ми спільно допомогли створити першу в світі Катедру Українознавства, яка нам та нашим дітям стократно відплатиться в будуччині.

На нашу загальну користь, щоб українська преса присвятила один куток, де всі могли б прочитати, хто, що і коли плянує влаштовувати. З цього всі скористали б. На згаданий вечір студентів прибуло коло 250 людей, бо СУМА влаштовувала лекцію УНУ, і була академія УПРади.

Цей вечір останеться для присутніх милим спомином та приємним враженням.

Почуття свойого українського обов'язку, зберігати нашу культуру тут на чужині й активна піддержка ФКУ — це гарні громадські жести, де два учасники програми таки склали жертву, щоб свій обов'язок виконати. Це речі, з яких ми повинні бути горді, дорожити здібними людьми і їх морально піддержувати.

Д. Мотрук
(пресовий реф. ФКУ)

Демократи вже почали боротьбу за те, хто буде їхнім кандидатом в 1972-му році

Вашинґтон. — Преса підкреслює, що вже тепер ведеться боротьба між демократичними партійними провідниками за те, хто з них мав би бути демократичним кандидатом на президента в 1972-му році. Вже тепер видно, що за цей пост за 6 років наперед змагатимуться два табори: прихильники теперішнього президента Джансона і віце-президента Гюберта Г. Гомфрі та тих, що хотіли б на президентському пості в 1972-му році бачити брата покійного президента — сенатора Роберта Ф. Кеннеді. Всі демократи передбачають, що в 1968-му році їхнім кандидатом на президента буде теперішній Президент. В 1972-му році він не зможе кандидувати втретє, і тоді прихильники Джансона хотіли б мати кандидатом теперішнього віце - президента Г. Г. Гомфрі. Тиха боротьба за президентський пост в 1972-му році ведеться від Остіну в Тексасі до Бостону в Массачуссетсі, від Маямі на Флориді до Міннеаполісу в Міннесоті і від Джорджії до Каліфорнії, і вона почалася вже в січні цього року. Всі сподіваються, що президент Джансон підтримає Гомфрі проти Р. Кеннеді в 1972 році. Їх Демократичні провідники дивуються, що сенатор Роберт Кеннеді вже тепер почав боротьбу за пост в 1972-му році.

СПРОСТОВАННЯ

У „Свободі" з 9 березня у дописі п. Пігуляка з Клівленду про заснування театру „Кобзар" закралися дві неточності:

Перша: — Театр був вже заснований ще в роках 1962-63 покійним режисером Миколою Крижанівським при допомозі і підтримці о. прот. Степана Посаківського і кількох ентузіястів, молодих акторів, які й сьогодні працюють у тому театрі, який тоді мав назву „Театральний Гурток м. Клівленду", а тепер називається „Кобзар".

Друга: читаємо в дописі: „В особі п-ні Тамари Крижанівської маємо рівнож досвідченого режисера з многолітньою практикою".

Спростовую це твердження, бо я режисером ніколи не була і не є ним сьогодні, а коли ж в силу обставин приходиться зайнятися постановкою якої-будь п'єси, то послуговуюсь довголітнім акторським досвідом і користаю з допомоги деяких досвідчених товаришів по сцені. Знаю ціну і шаную режисерське звання настільки, що не бажаю попасти в ряди „самозванців - режисерів".

При цій нагоді хочу спростувати неточність у „Книзі Мистців", виданій у Торонті в 1954 р., яка торкається мого покійного мужа Миколи Крижанівського. Під його фотознімкою знаходимо такий підпис: „В 1922 році був режисером Львівського Театру" і це є незгідне з правдою, бо Микола Крижанівський вступив до вище згаданого театру (котрий тоді очолював знаменитий актор і режисер Загаров) в 1922 році, як початкуючий актор - хорист. Працював там недовго і відійшов з групою старших акторів і належав до тих, що зорганізували театр ім. Тобілевича в Станиславові. По одержанні „Книги Мистців" — Мик. Крижанівський зараз написав до Видавництва листа з вимогою в наступному накладі книги (такий передбачався) спростувати помилку.

Тамара Крижанівська

Філядельфія, Па.

НАРАДИ ПРЕДСТАВНИЦЬ УКРАЇНСЬКОГО ВІДДІЛУ РЕСПУБЛІКАНСЬКОЇ ПАРТІЇ

Учасниці наради Жіночої Секції Українського Республіканського Клюбу у Філядельфії. Сидять відліва пані: І. Ільницька, В. Цегельська, головна радна міста Філядельфії В. Кнауер, К. Галамар, Д. Дармопрай, С. Вовчак. Стоять зліва: Б. Цегелик, Л. Одежинська, І. Черняхівська, М. Мазур, Д. Завадович, М. Одежинська, О. Ґавдяк, Б. Коновал, М. Капусцінски, И. Дармопрай, М. Максимюк, К. Зін, В. Яцкевич, І. Прокопишин, І. Мазур.

8 березня тут у приміщенні ресторану активного діяча Українського Відділу Республіканської партії у Пенсилвенії пана Михайла Сміля відбулися прелімінарні наради представниць українського республіканського жіноцтва з участю голови Жіночого Республіканського Клюбу Філядельфії, радної міста п-ні Вірджінії Навер.

Нараду, на якій було присутніх та брало активну участь 30 пань молодшого та старшого покоління, народжених і натуралізованих громадянок, відкрив голова УАРК у Філядельфії пан Іван Одежинський. Він щиро подякував присутнім паням за те, що вони численно відгукнулися на заклик проводу УАРК та стейтових предсідників, які були ініціяторами створення незалежного зачартерованого українсько - американського республіканського товариства. Зборами провадила пані Катерина Галамар, секретарювала пані Марія Мазур.

Вибори постійної Управи на біжучий рік та інсталяція Управи, яку переведе радна міста В. Навер, відбулася 29 березня о год. 7 вечора у приміщенні Союзу Українок Америки при Півн. 13 та Раскомб вул.

Варто підкреслити, що це є перший в ЗДА почин українського жіноцтва в рямцях однієї з політичних партій країни. Треба сподіватись, що приклад наших філядельфійських пань наслідуватимуть наші жінки в інших містах українського поселення в ЗДА.

На нарадах були присутні крайовий голова Українського Відділу Респ. Партії адв. Т. Дармопрай, стейтовий предсідник Пенсилвенії В. Біляїв, активна республіканка, головна касирка „Провидіння" Стефанія Вовчак, адв. Д. Коновал та містоголова УАРК пан Ю. Прокопишин.

Мир. В-б

Перша українська імпреза в Лейквуді

Невелике містечко Лейквуд в Ню Джерзі, більш-менше по-середині автобусового шляху Ню Йорк - Атлантік Ситі. Досі відоме було як зимовий курорт для багатих осіб. 13-го березня Лейквуд вибороє собі теж місце в історії культурного життя української еміґрації в ЗДА: уперше в історії цього містечка відбулося там українське свято в честь Тараса Шевченка.

В Лейквуді живе тільки декілька українських родин, так само, як і в сусідньому Томс Рівері, чи інших містечках в околиці. Тому ніхто, кого повідомлено про це перше Шевченківське Свято в Лейквуді, не догадувався, скільки прийде людей.

Але ніхто не сподівався, що заля ІМКА, де відбулося Свято, буде виповнена публікою, коло 80 осіб! Всі дивувалися, перепитуючи один одного: звідкіля всі ці українці тут взялися?!

Одинокою людиною, що, мабуть, могла на це питання відповісти, був ініціятор і організатор імпрези, п. Дмитро Галушка. Все це тільки його заслуга і ініціятива, і переведення задуму і віднайдення всіх українців, розкинених кругом Лейквуду. За це належиться п. Дмитрові Галушці признання і подяка.

Реферат виголосив учитель української школи в Лейквуді, п. Швидкий, а його дружина, теж учителька цієї школи, приготовила дітей з деклямаціями Шевченкових віршів. Взяв участь також мішаний хор з Ню Бронсвіку під керівництвом інж. Грабовецького.

Після Свята усіх присутніх запрошено на мале прийняття в цій же залі, (приготоване п-нею Галушка при допомозі інших лейквудських пань - українок), щоб дати змогу взаємно познайомитися. Тепер українці, які живемо в цій околиці, знатимемо, що нас тут більше, як досі гадали

АРУД.

З Гуцульського Осередку в Ню Йорку

20-го лютого відбулися в Ню Йорку в Українському Народному Домі загальні збори місцевого осередку, в яких взяли участь численні уродженці гуцульщини та запрошені приятелі.

Звіт з діяльности здавав дотеперішній голова Осередку інж. Роман Степаняк, особливо про організаційні заходи на терені Ню Йорку і найближчої околиці. Він представив фінансовий стан Осередку, касові справи якого веде п. Іван Годованець.

Справи Центрального Ініціятивного Комітету Гуцульщини реферував інж. Іван Вінтоняк, який представив загальний образ організованої Гуцульщини на терені ЗДА і Канаді з їх осередками в Ню Йорку, Філядельфії, Бінґгемтоні, Рочестері, Боффало, Шикаґо і в Торонті. Представив теж програму плянованого з'їзду на Союзівці в днях 6, 7 і 8 травня ц. р., в дні патрона Гуцульщини — св. Юрія. На тому з'їзді, крім ділової частини, передбачено програму розвагову з бенкетом, виступами поодиноких Осередків та великою забавою для учасників з'їзду і для всіх гостей Союзівки при звуках оркестри Гірняка і оригінальної гуцульської музики.

В дискусії над організаційними справами вив'язалась жива виміна думок. Учасники зборів з ентузіязмом поставились до всіх заходів Ініціятивного Комітету, щоб зорганізувати всю Гуцульщину на чужині. Доказом заінтересування своєю вужчою Батьківщиною та в доказ солідарности з проводом Осередку, майже всі учасники зложили готівкою $176 як членські вкладки за 1966 р., по $6 від самітної особи і по $10 від подружжя на видатки Осередку та Ініціятивного К-ту у зв'язку із заплянованим з'їздом.

Нову Управу Осередку вибрано в такому складі: інж. Роман Степаняк — голова, Іван Годованець — заст. голови, Анна Панчак, Степан Костик і Василь Абрамюк — члени Управи.

Контрольна Комісія: Юрій Богославець та інж. Юліян Козяк.

А. Б.

ПОВІДОМЛЕННЯ УККА

НЕВІДКЛАДНА АКЦІЯ

На своєму щомісячному засіданню в березні 1966 року, Екзекутива Українського Конґресового Комітету Америки вирішила відновити старання УККА і цілої Українсько - Американської спільноти щодо видання Американським Урядом Шевченківської Пропам'ятної марки в серії героїв поневолених націй.

Цю є праву знов заініціював один із вірних поклонників Шевченка Т. І. Дульський, демократичний конґресмен зі стейту Ню Йорк, який в минулому виправдав себе непохитним борцем щодо признання Тараса Шевченка, як провідного світового оборонця свободи людства.

3 березня 1966 року, конґресмен Дульський звернувся до членів Палати Репрезентантів у Вашинґтоні з проханням поновити обговорення його власної резолюції 1964 року (Рез. 226) щодо видання поштових марок в серії Свободи Поневолених Націй в пошану національних героїв у боротьбі за свободу. „Перша марка цієї серії призначатиметься як Шевченківська Пропам'ятна Марка, що символізує рішучу боротьбу України, одної із найбільших країн поневолених неросійських народів Европи, за національну свободу і визволення," заявив Конґресмен Дульський.

Необхідно нагадати, що Американський Уряд в роках 1957-1961 видав в серії „Оборонців Свободи" марки в пошану слідуючих героїв в боротьбі за свободу:

Рамон Магсейси, Філіпіни (1957); Симон Болівар, Латинська Америка, Лайос Кошут, Мадярщина (1958); Хозе Сан Мартин „Герой Андів„ (1959); Томас Г. Масарик, Чехословаччина; Ернест Ройтер, мейор Берліну; І. Ян Падеревський — Польща; Джузеппе Ґарібальді — Італія і Маршал Ґустав Маннергайм — Фінляндія (1960); остання марка в цій серії була видана в пошану Магатми Ґанді в 1961 році.

Тепер, коли у Конґресі є прихильники в обох партіях, які рішуче вирішили відновити видання серії поштових марок поневолених націй в пошану національних героїв — борців за свободу всіх поневолених народів, ми повинні збільшити наші зусилля і старання, щоб Американський Уряд видав Шевченківську Пропам'ятну Марку.

Конґресмен Дульський дуже виразно мотивував в своїй промові, чому Американський Уряд повинен шанувати Шевченка і Україну. Він також цитував вислови про Шевченка бувшого президента Двейта Д. Айзенгавера і померлого Президента Джана Ф. Кенеди, як також теперішнього президента Линдона Б. Джонсона.

АКЦІЇ, ЯКІ ПОВИННІ БУТИ НЕГАЙНО ПЕРЕВЕДЕНІ В ЖИТТЯ

Всі Відділи Українського Конґресового Комітету Америки і Центральні Членські Організації, як також окремі громадяни, повинні негайно вжити слідуючих заходів:

1) Писати листи до сенаторів і конґресменів стейту, в якому живете, переконуючи їх підтримати ініціятиву конґресмена Дульського в справі відновлення видання серії поштових марок поневолених націй Американським Урядом в пошану національних героїв в боротьбі за свободу. Вказати, що Тарас Шевченко, який пропаґував впровадження в Україні „праведного закону Вашингтона" в свойому вірші (1857), має повне право до такої пошани, оскільки він був одним із видатних борців за свободу людства і який більше ніж сто літ тому бажав встановлення на його поневоленій Україні такого політичного уряду, який існував тоді в Америці.

2. Писати листи і посилати телеграми до нового поштмайстра, Л. О'Брієна (Поштовий Відділ Американського Уряду, Вашинґтон, Д. К.), прохаючи його про позитивне вирішення справи щодо поновлення нової серії поштових марок поневолених народів, починаючи з Шевченківської Пропам'ятної Марки.

3.) Всі копії Ваших листів і телеграм, які Ви посилатимете до сенаторів і конґресменів Вашого Стейту, а також до Головного Поштмайстра Л. О'Брієна та їх відповіді на Ваші листи і телеграми — надсилати негайно до конґресмена Дульського у Вашинґтоні і до Головної Канцелярії УККА в Ню Йорку, для зареєстрування.

Екзекутива Українського Конґресового Комітету Америки звертається до Вас із проханням перевести негайно рішучу, масову акцію про видання Шевченківської Пропам'ятної Марки в серії поштових марок поневолених народів в пошану національних героїв цих народів за свободу.

Кожний Відділ УККА і кожна Центральна Членська Організація, як також окремі громадяни, що мешкають в цій вільній країні, повинні негайно почати переведення в життя цієї важливої акції.

З уповноваження Екзекутиви УККА:

Іван Базарко
В. о. директора Канцелярії

РЕЗОЛЮЦІЙНА КОМІСІЯ УККА ПРИСТУПИЛА ДО ПРАЦІ

Ню Йорк, Н. И. — Резолюційна Комісія УККА, обрана на сесії Краєвої Ради 11-го грудня 1965 року, як повідомляє її голова д-р М. Стахів, приступила до праці. Президія нарад на обох сесіях — 11-го грудня 1965 року і 19-го лютого ц. р. — передала Комісії всі матеріяли, що їх внесли до протоколу, як пропоновані резолюції, промовці і дискутанти на обох сесіях Краєвої Ради.

Згідно з ухвалою Краєвої Ради, Резолюційна Комісія, випрацювавши проєкт тексту резолюцій, розішле їх до всіх членів Краєвої Ради і проводів Центральних Організацій заздалегідь, щоб вони були продискутовані ще перед засіданням Ради Директорів, яке назначене на суботу, 18-го червня 1966 р.

Зазначуємо, що досі Резолюційна Комісія не висилала і нікого не уповноважнювала висилати Керівним Органам УККА будь-яких проєктів резолюцій.

Увесь матеріял резолюційного характеру порядкує секретар Резолюційної Комісії ред. М. В. Дольницький, яки зреферує його на засіданні Резолюційної Комісії, що буде скликана незабаром. Членами цієї Комісії, крім названих вгорі, є: ред. А. Драґан, д-р Б. Т. Гнатюк, ред. С. Женецький, рад. Д. Левчук, д-р П. Мірчук і був також сл. п. Василь Мудрий.

Крайова Академія Наук звітує про розпачливий стан занечищення повітря

Ню Йорк.— Крайова Академія Наук вислала звіт до Білого Дому про те, що людина не може безкарно занечищувати повітря та воду в ріках, не може вживати землю, ріки та повітря як коша на сміття, бо це може спричинити катастрофу за кільканадцять років. У звіті пишеться про те, що вже тепер в озері Ірі занечищена вода має катастрофічний вплив на життя риб. В 1980-му році всі органічні відпадки з каналів вистачать на те, щоб бактерії вичистили кисень в усіх 22-ох більших американських ріках. У звіті пропонується широку федеральну програму, згідно з якою можна б було мати „нові міста". Треба змагати до того, щоб нечисту воду можна було очищувати та знов нею користуватися. Те саме відноситься і до всіх інших відпадків, які тепер тільки занечищують землю, воду й повітря. Місто — немов людина. Воно споживає так, як людина, але його відпадками ніхто не турбується так, як це діється з тим, що з себе віддає людина.

Ню Йорк, Н. И.

ЖАЛІБНА АКАДЕМІЯ ПАМ'ЯТІ ПРЕЗИДЕНТА СТЕПАНА ВИТВИЦЬКОГО

Світла постать четвертого президента Української Народної Республіки сл. п. д-р Степана Витвицького довго ще буде в пам'яті і серцях українського народу — а Жалобна Академія, присвячена пам'яті покійного Президента, що її влаштували Представництво ВО УНРади в ЗДА і Громадський Комітет 26 березня 1966 у великій залі Українського Народного Дому — доказала цю істину.

На Жалобній Академії з'явився весь актив борців за ідею Української Народної Республіки, який остав вірний тій ідеї.

Академію відкрив голова Представництва В. О. Унради проф. Іван Крамаренко, та попросив доповідача д-ра Степана Ріпецького виголосити промову. Доповідач перейшов весь життєвий шлях покійного Президента, та його життєву карту громадсько - політичної діяльности, записану тяжкими літерами відданої й жертвенної праці для добра і слави України і то від праці на найнижчому щаблі, аж до найвищої почести, якою може нарід нагородити, себто Президента Держави. На кожному пості, який довелось покійному займати, говорив д-р Ріпецький — д-р Витвицький віддавав всі свої сили, все своє знання чесно і віддано, для загальної української справи, не дивлячись на перепони й прикрості, яких приходилось йому вже, як президентові, зазнавати від малих духом; все це сприймав як джентельмен з достойною гідністю та поблажливістю, стараючися по батьківськи прощати незрячим й убогим духом. Покійний Президент Витвицький з достойністю та відповідальністю репрезентував велику ідею Української Народної Республіки і залишив її свойому наслідникові несплямлену і вічно живу. В дальшій частині Академії відома піяністка Марійка Цісик відограла на роялі „Шевченкову Сюїту І." Лятошинського та „Ліричну пісню" В. Барвінського.

Кращого виконавця пісні Фоменка „Любіть Україну" як славний український „соловій" п. Марта Кокольська, здається, тяжко собі уявити, тому і цілком заслужено збирала признання. У двох інших піснях „Спіть, скалічені" В. Шутя і А. Рудницького „Кант Божої Матері" широкий діяпазон співачки розгорнувся на всю свою силу і велич, та доказав, що співачка помистецьки вміє надати власну інтерпретацію відтворюванним нею пісням.

Ровесник та довголітній друг і приятель покійного Президента адвокат Віктор Пацлавський зщирою простотою та ніжністю, без патосу, природно прочитав свої спомини з часів спільної праці чи товариського життя-буття з покійним Президентом. Характеризуючи Покійного як незрівнаного громадянина, друга й приятеля, при цьому незвичайно спосібного й бистрого політика та оборонця свого народу, згадав про його родинне життя — зв'язане з його Дружиною, яка була вірною до останніх хвиль у всіх його починаннях нераз серед важких внутрішніх й зовнішніх умовин при виконуванні його важкого обов'язку. Переказати ті щирі прості слова, якими характеризував д-р Пацлавський своє відношення до покійного Президента чи Президента до нього, і справ, які спільно їм приходилось виконувати, треба б мати дар, так щиро все це ще раз пережити, як це сталось з д-р Пацлавським.

Закінчилася Академія висвітленням цікавого фільму з фраґментів життя і похорону сл. п. Президента Української Народної Республіки, що її випрацював інж. Пежанський.

Наприкінці побажання до д-ра Пацлавського видати друком свої незвичайно цінні, цікаві і вартісні спомини про покійного президента, які колись стануть б джерелом для історії тої достойної Постаті нашої Нації.

Роман Криштальський

Джерзі Ситі, Н. Дж.

ЗБОРИ ОСЕРЕДКУ СУМА

26-го березня у власній домівці в Українському Народному Домі відбулися Річні Загальні Збори Осередку СУМА ім. Лесі Українки.

Збори відкрив голова Осередку Дмитро Вох, привітавши представника ГУ СУМА Михайла Яремка, проф. П. Савчука, членів та гостей, і попросив вибрати президію Зборів. Вибрано Президію в складі: проф. Павло Савчук — голова та пані Галина Гаврилюк — секретар. До Почесної Президії запрошено предст. ГУ М. Яремка та учит. „Рідної Школи" Єв. Ясіновського.

Голова Президії П. Савчук подякував за вибір і прочитав порядок нарад.

По затвердженню протоколу з попередніх Річ. Заг. Зборів приступлено до звітування членів Управи. Звіт з діяльности Управи склав голова Дмитро Вох, висвітливши всесторонню діяльність Осередку СУМА.

Звіт за секретаря, який покликаний до армії, склав Гр. Бура. Фінансовий звіт подав Іван Кишинюк. Булавний Антін Шубак і голова Батьківського Комітету Петро Палка, склали звіти своєї діяльности. Звіт Контрольної комісії склав Єв. Ясіновський.

Булавний Ан. Шубак з'ясував свою діяльність протягом року, вказавши на достатні й від'ємні сторони Гал. Гаврилюк відмітила окремі факти корисної діяльности Осередку. Учитель Єв. Ясіновський ствердив активну співпрацю СУМА з Рідною Школою. Мих. Жук висловився про окремі звіти та навів приклад з діяльности новоорганізованого хору при Українськім Нар. Домі.

Голова Дм. Вох дав вичерпні відповіді на заторкнуті питання дискутантами й подав конкретні ділові пропозиції в праці наступної каденції. Після уділення абсолюторії уступаючій Управі, слово мав представник ГУ СУМА п. Михайло Яремко, який з досвіду з'ясовував кожне питання. Правильно поставив питання про навчання рідної мови сумівцями, участь у допомозі Батьків. Комітету та батьків, співпраця з Українознавчою школою та ін.

Голова Зборів П. Савчук подякував представникові, і підсумував дискусії та слово представника. Управу вибрано в складі: Осип Зубрицький — голова, Дмитро Вох — заст. голови, булавний і орг. референт, Галя Палка і Анна Дидик — секретарі, Григорій Бура касир, проф. Павло Савчук — прес. рефер., Петро Палка — голова Батьків. Комітету, Галина Гаврилюк і Іван Озоловський — члени. Контрольна Комісія: Євген Ясіновський — голова, Василь Куций і Ірина Палка — члени.

Голова Зборів привітав новообрану Управу, попросив п. Зубрицького продовжувати Збори. Новий голова подякував проф. Савчукові за ділове ведення Зборів, а членам за довір'я. Заэивав до праці в наступній каденції та прирік оправдати працею поставлений на нього обов'язок голови. Бувший голова Дмитро Вох подав пропозицію надати званя Почесного Члена СУМА кільком заслуженим членам у сумівській діяльності, а саме: проф. Павлові Савчукові, учит. Євгенієві Ясіновському і Григорієві Бурі; Пропозицію прийнято оплесками.

Сумівським привітом закінчено ділові Загальні Річні Збори.

П. Б-нець

Клівленд, Огайо

ДЕСЯТИЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ УКРАЇНСЬКОГО ХОРУ „ДНІПРО"

В 1965-ому році сповнилось десять літ праці Українського Хору „Дніпро" в Клівленді. Хор „Дніпро" гідно відсвяткував свій Ювілей. В архівах хору назбиралася поважна скількість документів — свідків десятилітньої праці, з котрих влаштовано виставку для бенкетових гостей.

30-го жовтня 1965 р. відбувся „Ювілейний Бенкет" в готелі „Шератон". Після вечері голова Ювілейного Комітету Олег Мороз, відкрив ювілейні відзначення. Тостмайстром був Микола Кавка. Прочитано надіслані телеграми, та привіти від приватних осіб та організацій.

Ювілейну промову виголосив мґр Петро Гордійчук, голова хору, який подав звіт про десятилітню працю хору. Несподіванкою була роздача „Ювілейних Грамот", які вручали проф. Юрій Яремкевич і редактор Іван Ставничий, — засновникам та членам, що 10 літ працювали в хорі. Зворушливим моментом було вручення Грамот дружинам покійних хористів сл. п. інженера Дмитра Міська, та сл. п. інж. Модеста Волчука.

Розвагову програму продовжував п. М. Кавка, який бавив гостей дотепами. Зі сольоспівами виступали д-р Володимир Боднар, пані Катря Біруля, Олена Кондратенко та Надія Якимцов (дует) при акомпаніяменті проф. Юрія Яремкевича. Був і чоловічий дует (д-р В. Боднар і Ю. Оришкевич). Були ще фортепіянові соля п. п.Бориса Садовського й Теодора Тершаківця. Цей останній, молодий піяніст виявив непересічні музичні здібності.

В програмі Ювілейних Святкувань відбулися два великі концерти: 30-го листопада 1965 р. в Ню Йорку у Фешен Інституті, та 21-го листопада 1965 р. у Філядельфії у Джуньйор Бенджемін Гайскул, які пройшли з повним успіхом.

22-го січня 1965 р. відбувся „Ювілейний Баль" в готелі „Менґер" в Клівленді, на якому запрезентовано 13 молодих дебютанток з Клівленду й довколишніх міст. На завершення Ювілейних Святкувань відбувся в Клівленді 12-го березня 1966 „Ювілейний Концерт", в якому виступали три хори зі своїми репертуарами: мішаний, жіночий та чоловічий. Фортепіяновий супровід спочивав в руках многонадійних, молодих піяністок: Марти Савчак і М. Глібка.

Виконання пісень під кожним оглядом — це доказ довголітньої та безкорисної праці диригента п. Е. Садовського, що залюблений у пісні, схотів віддати її устами хористів у повній красі й мелодійності. Хористи виявили справжню музикальність української нації. Їх репрезентація, та імпозантна поява на сцені в багатих строях жінок та чоловіків, — це капітал, вложений у тривке існування хору. Велика заслуга Управи хору, що протягом 10 літ зорганізувала імпозантну групу хористів, та власних солістів, серед яких вибиваються: Р. Кассараба — баритон, Олег Мороз — тенор, Р. Пестик —бас і Юрій Оришкевич — тенор, який завжди своїм сольоспівом причаровує слухачів. В жіночому хорі солістки Надія Якимцов — сопран, та О. Кондратенко — альт, своїми голосами підвищують жіночий ансамбль.

Подивляти треба, що при таких тяжких умовинах теперішнього життя знайшлося стільки часу й посвяти у всіх членів хору, які залишили по собі велику, десятилітню працю, яку Ювілейний Комітет увіковічнив у „Ювілейному Альманаху". Видано також платівку хору „Дніпро" з нагоди Ювілею.

Маріян Дуб

ЮВІЛЕЙНИЙ БАЛЬ ХОРУ

Вистачить хоч раз прийти на спіаанку хору „Дніпро" в Клівленді і ви побачите, яку силу волі й завзяття має та жменька людей, яка завжди точно приходить на проби. Перевтомлені щоденною працею, витрачаючи важко запрацьовані гроші і заїжджають по інших, підбадьорують їх і приводять з собою. Вистачить подивитися на диригента Е. Садовського, скільки труду віддає він хорові. Двічі в тижні відбуваються проби. Без жадної матеріяльної користи, але як тільки хористи заспівають добре, радість повертається до нашого милого диригента.

До головної події життя хору належить Ювілейний баль з нагоди його десятиліття 22-го січня в готелі Менґер.

З ніжністю, майстерністю і любов'ю виконано запрошення хору. Воно зроблене з надзвичайною елеґантністю.

Надворі випав глибокий сніг, і, збираючись на ювілейний баль хору Дніпро, я боявся, що погода перешкодить людям іти на Баль. Заля переповнена зі смаком зодягненими людьми. Цей вечір схарактеризував народжений в Америці українець, Василь Мураль, власник великої будівельної і перевозової компанії будинків. Він сказав: „Я не знав, що українці можуть так культурно бавитись і я щороку на баль хору „Дніпро" запрошуватиму товаришів американців".

Почався виступ дебютанток. Перший танець із татом, а тоді із хлопцем. Я підійшов до знайомого, знаю скільки пережив він у минулому, ще й не жив, а тут уже дорослі діти. Він тількищо перетанцював з дочкою. — Поздоровляю з дебютанткою! Дякую, — відповів він, — стискаючи міцно руку, в його очах появились сльози.

Молоденькі дебютантки із своїми кавалерами безжурно крутились у танцеві, і їх юний настрій передавався присутнім. Представляла публіці наших милих дебютанток, відома українському Клівлендові пані Волод. Кавка. Хор „Дніпро" виконав українські колядки, переносячи нас почуваннями до українських міст і сіл, до їх засніжених вікон.

Милою несподіванкою був виступ пані Олени Кондратенко, яка виконала „Заграй ми цигане!", „Марічку", „Гуцулку Ксеню" та „Усміх".

Пан Роман Касараба баритоном виконав „Червоні маки". Обоє солісти хору „Дніпро", а соліст хору „Шевченка" в Клівленді д-р Володимир Боднар з чуттям виконав „Дві зіроньки мої". Всі троє співали під акомпаніямент оркестри.

Цей ювілейний баль хору „Дніпро" довго залишиться в пам'яті присутніх. „Дніпро" робить велику громадсько-національну роботу, а також уводить дуже багато новаторських починів в наше національне життя. Найближчою імпрезою хору „Дніпро" буде ювілейний концерт 12 березня. о 8-ій годині вечора в залі школи Чарлс Муні, при Стейт Ровд в Клівленді.

С. Якимцов

ДОПОВІДЬ ПРО НОВІ ДЖЕРЕЛА ДО ІСТОРІЇ ХРИСТИЯНСТВА В УКРАЇНІ

Ню Йорк. — Історично-Філософічна Секція НТШ влаштувала 19. березня Наукову Конференцію, яку відкрив вступним словом проф. д-р М. Чубатий. З черги проф. д-р П. Ковалів виголосив доповідь на тему „Нові джерела до історії християнства в Україні". Ця доповідь торкається виданої недавно книжки професора Чубатого п. н. „Історія християнства на Русі-Україні", том І. Прелеґент порушив цілий ряд проблем, заторкнених в тій книжці, як леґенду про ап. Андрія, справу ієрархії Церкви за Володимира Великого, розколу між Римом а Візантією 1054 р. і інше. По доповіді вив'язалася жива дискусія серед слухачів.

І ЩО ЖИТТЯ ТОБІ?

(Світлій пам'яті інж. Олександра Серединського у 40-ий день смерти)

Бл. п. Ол. Серединський

Я перекинула цілі стоси слів... В снопи в'язала їх, в пучечки колосків і квітами квітчала запашними; Їх самоцвіти барв предивних у темноті зіниць закритих іскрились тайною краси. Я вибирала з них такі, щоб можна ними Друга оживити, щоб подихом щоденної краси буття свого хоч один ще став між нами, бо оживити на довше мені Бог сил не дав. Тяжкий то був і марний труд. Чи можна у словах віддати те, що в усміщці очей з душі промінням сяяло іскристим? Чи можна розказать про дрогнення чуттів найтонших струн з високим розумом аристократа духа? А зрештою, вся суть у тім, що зустріч з ним була розкішним дивом зваби поставити себе на рівень висоти духових герців.

Що кожне слово, сказане тобою й ним, не падало у прірву забуття, а залишилось жити у напнятті відчутої хвилини зустрічі з партнером міцним, цікавим і грайливо гострим. Він, мов гарячого арабського коня, пришпорював розмову й гамував, пускав свавільно й раптом повертав, куди хотів. І любо з ним було ганяти між обріями меж незнаних... думок і знань людських. То раптом знов ставав таким м'яким і ніжним Олесем із молодечим запалом до сміху, із словом кожноденної пахкої простоти, яку віддати — все одно, що втратити блакитне небо. Лиш підведе, бувало, погляд свій і кінчиком його торкне пелюсточки душі, як вся вона трояндою заквітне, бо враз відчула, що зустріла людину небуденну і цікаву.

І хто пізнав його у різних розломах життя: в тяжких змаганнях за щодня насущний хліб, у безпросвітній пастці мук скитання в квітучому голодному Акґої, чи добробуті і спокої внормованих років просторих автострад Дітройту, запише в пам'яті завжди один і той самий світлий образ хорошої і щирої людини. Той самий образ справжнього джентелмена, який так гарно звався паном в нас. Бувають люди, що місце мають в світі лиш завдяки грошам. Як втратять гріш, — зника й людина ця, хоч і живе ще До них наш Друг чудовий не належав. Він місце мав своє високе й чесне — душею, серцем, розумом і добром здобуте. А все ж таки, це завжди найпевніше, на диво й щастя, навіть в наш холодний вік рахунків дібр реальних. І що, скажіть мені, з великого числа долярів, коли душа тепла не зна, коли для неї все довкола мертве, коли вона не зна розкошів духа? І що, скажіть мені, із слави гордої, коли довкола порожнеча, коли любов душі не зогріва і людям не несе ясних привітів?

І що життя тоді?...

І що життя, як ти минаєш дари, чим Бог освячує прекрасне. Коли для тебе книжка — німа бездушна річ — не вабить, не гоїть і не болить. Коли розкішні і грізні бурі у музиці увічнених у музиці увічнених назавжди душ, не потрясають найглибші тайники душі твоєї. Коли душа мистця у мертвий камінь мармуру ввійде і владно не зупинить коло себе тебе хвилини, роки... Коли відважні гами пензля барв сльозами радости і піснею чарівних звуків не оживають буйно, не падають в обійми твого відкритого для світу серця, для краси. Коли не вміти полюбить Людину, її високі ідеали в найглибшім розумінні цього слова.

Яке ж мізерне є життя без цього всього! Як близько є животіння.

Ти, Олесю, прожив так мало, так раптом серце обірвало безмежну повноту твого життя. А жити так любив і вмів ти, і знав найвищі вартості його — лиш їм клонився й ними жив. І, знаєш, Друже, плачемо ми гірко за тобою і біль глибокий не мине. Та завжди, у хвилини поривань душі, ти є і будеш з нами, як довго суджено нам жити, як довго серце буде битись у вихрах буйної симфонії буття, в якому билось і твоє чутливе.

Тобі несем, скорботна люба Мишко, свою любов і вірну дружбу, подвійну складену в одне чуття велике: ту, що лишив по собі Олесь — любов твоя і ту, що маємо до тебе. Не співчуваємо, а глибоко і тяжко страждаємо з тобою за втратою, яку не годен зміритъ і словом найбагатшим окреслить. За Олесем, що більш не побачим очима зору. Ми не зітрем ніякими роками у душу вкладений назавжди образ світлий. Один святий Господь нам міг би розказать, чому так сталося. Нащо потрібний жаль і біль глибокий на землі! Лишає нам для роздумів тяжких. Та разом з тим у смуток непроглядночорний, який же соняшний прекрасний входить промінь щастя, що знали і любили ми таку людину, як Друг наш Олесь Серединський.

М. Гарасевич

Пилип Пугач помер у Новій Зеляндії

Невеличка українська громада в Окленді за 15 років поселення в тім місті понесла першу втрату в особі бл. пам'яті Пилипа Пугача. По довшій недузі покійний Пилип помер 8 лютого 1966 р.

Перший українець в Окленді, якого прийняла новозеляндська земля. Небуденна жалібна подія в житті української спільноти в Окленді. Найстарший віком член громади, заслужений громадянин, щирий українець, патріот поневоленої батьківщини, яку цілим серцем і душею любив і долею її уболівав. В суспільно громадськім і церковнім житті активний і завжди енерґійний працівник, який служив прикладом для молодших. Покійний залишив дружину і заміжню доньку і все, що було йому дороге, любе, миле, рідне.

Похорон відбувся 10 лютого 1966 р. Похоронні відправи служив о. Юрій Семенчук з Велінґтону, одинокий священик українець (УАПЦ) в Новій Зеляндії, в сослуженню пароха англіканської церкви св. Томаса.

Старинна церква була переповнена людьми різної національности і віровизнання, які прибули попрощати у вічну дорогу щирого друга, приятеля, чесного громадянина.

Довга колона авт супроводила домовину з покійним на кладовище, десятки вінків вкрили могилу, прощальні промови, прощальна пісня „Чуєш, брате мій" і ще недавнє туземне життя запечатане навіки.

Життьовий шлях покійного Пилипа Пугача: народжений 3 липня 1884 р. в селі Житці, Лохвицького району, Полтавської области. В 1915 році був мобілізований до армії в 125 Курський полк, а рік пізніше висланий на фронт в Карпати.

Після революції відправлений в Київ в перший Переяславський курінь. В часі гетьмана П. Скоропадського, а відтак Директорії УНР повнив службу в Українськім червонім хресті аж до інтернування поляками в Тернополі. В Польщі був певний час в таборі інтернованих в Ченстохові, а відтак виїхав до праці в район Вільна, а згодом Берестя, де поселився.

В 1944 р. при відступі німецької армії був вивезений до Східної Прусії. До Нової Зеляндії прибув в червні 1949 р. Відбув дворічний контракт в „Мурутара" на лісовництві, при кінці 1961 р. поселився в Окленді, де й закінчив свій життьовий шлях.

Хай гостинна новозеляндська земля буде йому легкою.

Вічна Йому пам'ять!

В. Бреховець

Бенкет і баль інженерів і лікарів в Ню Йорку

Репрезентанти організаторів і дебютантки на балю інженерів і лікарів в Ню Йорку.

12-го лютого у великій залі готелю Валдорф-Асторія відбувся традиційний бенкет і баль наших двох передових товариств: Товариства Інженерів і Товариства Лікарів.

Приготуванням зайнявся окремий комітет під проводом голов обох товариств: інж. Івана Заиця і д-р Степана Вороха, та їх заступників інж. Я. Городецького та інж. В. Гнатківського. Діючим головою цьогорічного комітету був інж. І. Заяць.

На початку бенкету дуже тепло привітав гостей голова Нюйорського відділу лікарського товариства — д-р С. Ворох.

Під час бенкету грала зменшена оркестра „Амор". В мистецькій програмі виступив відомий співочий квартет „Каравана" в складі: Богдан Бемко (музичний керівник), Роман Канюка, Михайло Длябога і Любомир Калинич. Акомпаніювала М. Геча. Заповідав д-р Ворох.

Баль почався о год. 9 вечора, коли з'явилася на сцені повна оркестра „Амор" зі співаком І. Раковським. Атракцією балю була презентація дебютанток, приготована і вирежисерована Комітетом Пань, в склад якого ввійшли (поазбучно) пані: Е. Процюк, Н. Сочинська, О. Терлецька, Т. Тершаковець, О. Яримович і М. Ярош. Багато праці і часу вложили в підготовку пані: О. Процюк, О. Терлецька і О. Яримович. Дебютанток представляв голова Товариства Інженерів І. Заяць.

Представлені були панни: Марійка Гурик, донька інж. Івана і Теодозії Гурик, студентка The Mary Academy, New York і її ескорт Мирон Остапчук, син Петра й Ірини Остапчуків, студент University of Buffalo; Марія Фалина Заяць, донька інж. Івана і Ельзи Заяців, студентка Notre Dame High School, New York і її ескорт Евген Котлярчук, син Еміля і Лідії Котлярчуків, студент Fordham University, New York; Іванна Марта Керод, донька Ірини і Володимира Керодів, студентка Notre Dame High School, New York і її ескорт Андрій Витвицький, син д-ра Ігора і Дарії Витвицьких, студент Columbia College, New York; Марта Кизик, донька д-ра Івана і Олександри Кизиків, студентка Saint Mary's High School, New Haven, Conn і її ескорт Стефан Рудик, син Михайла і Стефанії Рудиків, студент Hunter College, New York; Марта Ольга Криницька, донька Романа і Теодозії Криницьких, студентка Southern Connecticut State College, New Haven, Con. і її ескорт Богдан Маракетич, син д-ра Івана і Наталії Макаревичів, студент Yale University; Люба Лесик, донька Володимира і Евфрозини Лесиків, студентка Notre Dame Academy, Chester, Pa. і її ескорт Олег Колодій, син інж. Василя й Ірини Колодій, студент City College, New York; Христина Овад, донька Ярослава і Романи Овадів, студентка Rutgers College, Newark, N.J., і її ескорт Ігор Кіналь, син д-ра Василя і Ярослави Кіналів, студент Massachussets Institute of Technology (MIT); Рома Остапчук, донька Петра й Ірини Остапчуків, студентка Mount St. Joseph Academy, Buffalo і її ескорт Роман Щуровський, син Романа і Стефанії Щуровських, студент University of Buffalo, N.Y.; Анастазія Петричка, донька Стефана і Теодозії Петричків, студентка Hunter College, New York, і її ескорт Орест Максимюк, син Василя і Софії Максимюків, студент Bridgeport University, Conn.; Каролина Анна Робертс, донька адв. Івана і Анни Робертсів, студентка Marymount Manhattan College in New York, і її ескорт Мирослав Воробець, син Василя і Зенові Воробець, студент Newark College of Engeneering; Леся Сарачинська, донька д-ра Богдана і Мілі Сарачинських, студентка Manhattan School of Musik from Stamford, Conn., і її ескорт Павло Літепло, син Семена і Ольги Літепло, студент Manhattan College; Галина Смогоржевська, донька Анатолія і Надії Смогоржевських, студентка New Brunswick High School, New Brunswick, N.J., і її ескорт студент Law School, Columbia University; Ільона Сочинська, донька д-ра Ростислава і Нани Сочинських, студентка Academy of Art, Rhode Island, і її ескорт Юрій Попель, син Маріяна і Надії Попелів, студент Cornell University; Дарія Чайківська, донька інж. Богдана й Ірини Чайківських, студентка Clifton Senior High School, Clifton N.J., і її ескорт Роман Юрій Купчинський, син Стефанів Купчинських, студент Hunter College, New York; Христина Чорна, донька Юрія і Олени Чорних, студентка Fort Lee High School, Fort Lee N.J., і її ескорт Роман Гентиш, син Володимира і Олени Гентишів, студент Manhattan College, N.Y.; Дарія Якимчук, донька Василя і Валентини Якимчуків, студентка Brooklyn College, New York, і її ескорт Ярослав Патриляк, син Володимира й Ірини Патриляків, студент Drexel Institute of Technology; Ірина Яросевич, донька Анатоля і Марії Яросевичів, студентка St. Ursula Academy, New York, і її ескорт Модест Соболта, син інж. Богдана і Віри Соболтів, студент City College, New York.

Ювілей 25-річчя священства о. д-ра Богдана Курилас ЧНІ

24-го жовтня до церкви св. Иосипа в Лялюв'єрі (Бельгія) прибули з близьких і дальших околиць, потягами, автами і власними засобами вірні Христової церкви до о. душпастиря Богдана Куриласа, щоб відзначити 25-річницю Його служення Богу, своєму народу та Україні.

О год. 10:30 в церкві св. Иосипа відслужено св. Літургію, в сослуженні о. декана Г. Фуканьчика, о. радника І. Кіта та Ювілята. Співав хор „Жайворонків" із Ліль (Франція) під дириґуванням о. радника Нарожняка. Присутніх було до 250 вірних. Вони щиро молили Господа за о. Ювілята, просячи йому Божої ласки, здоров'я, сил та енергії працювати на всіх ділянках громадського життя, як душпастир, проповідник, поет і педагог і учитель молоді.

При закінченні Служби Божої о. декан Фуканьчик відчитав надіслані листи і телеграми від Високих достойників Христової Церкви: Благословіння від Його Святости Папи Павла УІ-го, Його Блаженства Високопреосвященного Верховного Архиєпископа і Кардинала Кир Иосипа Сліпого, Митрополита Канади Кир Максима Германюка, Архиєпископа Кир Івана Бучка, Апост. Екзарха Франції Кир Володимира Маланчука, Всч. о. шамбеляна М. Марусина та від Всч. отця мітрата УАПЦ Івана Бачинського, привіт від українських громадських установ та організацій з побажанням найкращих успіхів в праці на Многія Літа!

Ювілят о. д-р Б. Курилас

Крім духовників, що брали уділ в служенні св. Літургії, були ще гості: о. о. Бульс, Костенобль, Ричард і лотиський пастор о. Олександер. По закінченню Служби Божої всі гості були запрошені до залі „Серкль Католик", де приготовлено українками Осередньої під доглядом п. Маркуса Степана, Білянка Леонида, Я. Фридрика, Туринця Степана, Цапа Ст. та п-ні Коваль Іллі прийняття-перекуску для всіх гостей, яких було за дві сотні.

Хлібом сіллю зустрічали Ювілята проф. Витязь та п-ні Коваль Ілля. Після перекуски присутні перейшли до великої театральної залі „Серкель Католик". Голова ювілейного Комітету п. Маркус виголосив програму концерту і промов. Мґр Панчук в ролі заповідача по українськи та французьки гарно справився з завданням, за що йому належить признання.

Раніш виступила сопрано пані Іра Пунда, проспівавши „Дивлюсь я на небо". Хор із Ліллю „Жайворонки" під керівництвом о. Нарожняка, хор Шатле Ю-СУМА під керівництвом п. Івахова з ентузіязмом виконали кілька релігійних та історичних пісень, а закінчили програму танцюристки жвавими танками. Так наша молодь щиро бажала віддати шану своєму улюбленому Ювілятові.

В час мистецької частини склали Ювілятові привітання представники організацій. Всч. о. Бульс висказався від серця: „Я бажаю Ювілятові разом з ним бути на таких святах у Золотоверхому Києві на Батьківщині — Україні, бо я тепер флямандець — а душею українець". Всі промовці від українських установ бажали Ювілятові дальших сил на шляху його праці на всіх ділянках громадського життя та ще чимало зробити добра для українського суспільства.

Ювілят виступив із заключним словом. До глибини душі схвильований сказав: „Я дуже зворушений люб'язністю вас усіх і перебільшеними похвалами. Як священик, — я слуга Богові й Україні, завіряю вас, що і надалі всі сили віддам для слави Христової Церкви і добра рідного Народу!

Бойко Василь

Вашингтон, Д. К.

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ 78-го ВІДДІЛУ СУА

20-го лютого відбулися Загальні Збори 78 Відділу СУА, ім. Олени Степанів, у Вашингтоні. На Збори прибула голова Головної Управи СУА, п-і інж. Стефанія Пушкар. Пані Пушкар, вітаючи збори, говорила про призвання для 78 відділу. На збори прийшли представниця Американської Федерації Жіночих Клюбів Вашинґтону і представниці чотирьох різних жіночих клюбів з Вашинґтону. Рік тому відділ робив заходи, щоб стати членом Американської Федерації Жіночих Клюбів, але не міг тоді здійснити свого задуму, бо передумовою прийняття є вимога щонайменше однорічного існування товариства і порука чотирьох клюбів федерації. Тепер представниці і федерації і клюбів мали на зборах нагоду запізнатися з характером, засягом і вислідами праці відділу так, що треба сподіватися, що внедовзі відділ стане членом Генеральної Федерації Жіночих Клюбів Вашинґтону. Тоді відділ буде мати можність нав'язати контакт з 21 американськими жіночими клюбами Вашинґтону і на їх терені розгортати свою інформаційну працю.

Із звіту Управи, який зложила голова, п-і Слава Скасків, і подрібних звітів, зложених: секретаркою, п. Софією Малиновською, скарбничкою, п. Мірою Залуцькою, референткою виховних справ, Стефанією Дячок, референткою культурно-освітньою, п. Емілією Процінською, учасниці Загальних Зборів довідалися про успішну працю відділу на протязі минулого року.

Відділ начислює 52 членів, членство зросло на 20 осіб.

Управа відбула впродовж звітного періоду 9 засідань.

Бажаючи втримувати членство в постійному зацікавленні біжучими організаційними справами, — Управа відбула сім Ширших Сходин членів, які були пов'язані з відзначенням національних роковин або обговоренням важніших суспільних справ.

Влаштовано чотири більші імпрези: академію „В поклоні Героїням", урочисте закінчення праці „Світлички", „Вечір пісні і розваги", та просфору. Влаштовано прилюдну доповідь О. Повстенка на тему: „Укр. архітектура в малярській і поетичній творчості Шевченка".

Бажаючи вести культурно-інформаційну працю, Відділ зорганізував одномісячну виставку кращих зразків українського народнього мистецтва, в американській публічній бібліотеці в Силвер Спрінґ, яку оглядали тисячі відвідувачів. Зорганізовано двомісячний курс вишивання (з 10 учасницями), дводенний курс писання писанок (з 12 учасницями) і в грудні передсвяточний базар. Впродовж звітового періоду відділ втримував дитячий садок („Світличку"), який обслуговував і доживлював 13 дітей. Садок вела п-і Христина Кебузинська.

Усіх приходів мав відділ 2.259.29, розходів 1943.83 дол. Готівка в дні Загальних Зборів 315.46 дол. Зі своїх приходів відділ жертвував на створений дім СУА $50, на місцеву церкву $40, на укр. кат. університет у Римі $25, на Обєднання Прих. Дит. Літератури $15, на НТШ $10.

Загальні Збори одноголосно уділили абсолюторію уступаючій управі. Переобрано одноголосно дотеперішню голову пані Славу Скасків, і вибрано таку нову управу Відділу: Рибак Ольга — заступниця голови, Єнзен Євгенія — секретарка (укр.), Воріс Марія — секретарка (англ.), Кормелюк Марія — скарбничка, Пацлавська Христина — культ. освітня реф., Царик Тереса — організ. реф., Гімчак Анна, Задорець Софія і Леджер Віра — реф. зовнішніх зв'язків, Дячок Стефанія — реф. суспільної опіки, Кебузинська Христина і Джулинська Віра — виховних справ, Гілета Богданна і Копко — господарська, Кушнір Софія — пресова реф. Контрольна Комісія: Канда Олена, Шарко Євгенія і Кульчицька Зеновія.

Голова Головної Управи СУА п-і інж. С. Пушкар, дала широкий погляд на проблеми, що стоять перед СУА та ждуть на здійснення, та накреслила гієрархію потреб, що їх висуває саме життя. Звернула особливу увагу на проблему збереження національного обличчя молоді.

Підсумок цілорічної праці Відділу був позитивний і важний, бувша управа Відділу при допомозі членства досконало вив'язалась зі своїх обов'язків.

Софія Кушнір

Золотий ювілей прикладних громадян

Петро і Єва Корпали

Петро і Єва Корпали — 20-го лютого цього року відзначили 50-річчя свого подружнього життя. Вони прибули до ЗДА перед першою світовою війною і повінчалися 20-го лютого 1916 року. Петро Корпало походить із села Миколаїв, а Єва із села Під'ярків, повіт Бібрка. Пан Біг дав їм троє дітей двох синів Петра та Івана, й доньку Марію-Анну. Тепер подружжя Корпали мають семеро внуків.

Їхній ювілей почався в церкві Чесного Хреста в Асторії, Лонґ Айленд, Службою Божою, яку відправив о. Иосафат Кузьм'як, і під час якої Ювіляти прийняли св. Причастя.

По Службі Божій родина й гості зійшлися до церковної залі, де відбувся ювілейний обід. За головним столом засіли оо. Андрейчук Висаріон, ЧСВВ і Кузьм'як, ЧСВВ та родина: сини, донька і зять Воррен. Тостмайстром була Єва Хомів, вона попросила о. Андрейчука провести молитву, після якої почався обід.

Після обіду промовляв о. парох Андрейчук, який говорив про прикладне життя Ювілятів та бажав їм здоров'я й радости з дітей та онуків. Промовляв і о. Кузьмяк, складаючи щирі бажання Ювілятам. Складали привіти й побажання діти й онуки, пані Хомів, дружба й дружки, куми та родина й приятелі та представники організацій, в яких Ювілятка працює. Промовляли від СУАмерики де Ювілятка є касиркою, та від УНСоюзу, бо обидвоє Ювіляти є членами УНСоюзу 210-го Відділу. Ювіляти дістали численні подарунки від дітей, онуків, приятелів та знайомих.

Відчитано і привітання, СУАмерики, де Ювілятка є му від Президента і пані Джансон.

Ювіляти подякували своїм дітям, оо. духовним, родині, приятелям, знайомим та всім гостям за привіти, подарунки й участь в гостині.

Єва Хомів

Друга Сесія II. Ватиканського Вселенського Собору, Рим 1963. Святіший Отець Папа Павло VI, Соборові Отці, українські Владики під проводом Митрополита Ісповідника Кир Йосифа Сліпого, Митрополитів Кир Максима і Кир Амвросія та Архиєпископа Кир Івана Бучка і Кир Гавриїла Букатки.

Маестро Василь Авраменко під час Сесії. Рим, 1-4 грудня 1963.

Увага! НЮ ЙОРК, ФІЛЯДЕЛЬФІЯ і ОКОЛИЦЯ, НЮАРК! Увага!

ВІДБУДЕТЬСЯ

ПОКЛІН КАРДИНАЛОВІ

ІСТОРИЧНИМИ ДОКУМЕНТАЛЬНИМИ ФІЛЬМАМИ ВАСИЛЯ АВРАМЕНКА З РИМУ-ВАТИКАНУ ТА ІНДІЇ

У програму висвітлення входять:

Перша подорож Папи Павла VI до Святої Землі та зустріч з православним грецьким Патріярхом Атанаґорасом. — Друга подорож до Індії, де був наш Кардинал. — Історичні фільми про Кардинальське торжество Митрополита Ісповідника Кир ЙОСИФА СЛІПОГО. — Перша Служба Божа Кардинала Йосифа; Вселенський Собор; Панахида 1-го Листопада, відслужена всіма Владиками.

КОЛЬОР-ЗВУК ФІЛЬМ

При цій нагоді також буде висвітлений прекрасний фільм

МАРУСЯ (Ой, не ходи Грицю)

Фільми будуть висвітлені в таких днях і в такому порядку:

НЮ ЙОРК:
На самий ВЕЛИКДЕНЬ — НЕДІЛЯ, 10-го і ПОНЕДІЛОК, 11-го КВІТНЯ 1966 р. В авдиторії Українського Народного дому — 142 2-га Евеня. 1. ІСТОРИЧНІ ДОКУМЕНТАЛЬНІ ФІЛЬМИ від 2-ої год. до 4:30. 2. ФІЛЬМ МАРУСЯ, два сеанси, а це: 5 год. і 7:30 веч.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ і ОКОЛИЦЯ:
В авдиторії Українського Горожанського Клюбу — 847 Норт Френклін вул. СЕРЕДА, 13-го і ЧЕТВЕР, 14-го КВІТНЯ. ТІЛЬКИ ІСТОРИЧНІ ДОКУМЕНТАЛЬНІ ФІЛЬМИ, по два сеанси, а це: год. 7-ма і 9-та веч. У цій самій авдиторії, НЕДІЛЯ, 17-го КВІТНЯ, від год. 2-ої до год. 4:30 — ІСТОРИЧНІ ФІЛЬМИ — З РИМУ-ВАТИКАНУ ТА ІНДІЇ. Фільм МАРУСЯ — два сеанси. Година 5-та і год. 7-ма веч. П'ЯТНИЦЯ, 15-го: ІСТОРИЧНІ ФІЛЬМИ — З РИМУ-ВАТИКАНУ. Два сеанси, год. 7-ма і год. 9-та веч., в залі Українського Спортового Осередку „ТРИЗУБ", 4932 N. Broad St.

НЮАРК:
ВІВТОРОК, 12-го КВІТНЯ 1966 р. ДОКУМЕНТАЛЬНІ ФІЛЬМИ, від год. 2-ої до 4:30 і від год. 5-ої до 7-ої — фільм МАРУСЯ. СУБОТА, 16-го КВІТНЯ — ДОКУМЕНТАЛЬНІ ФІЛЬМИ, від год. 2-ої до 4:30, а від 5-ої і від 7-ої веч. — МАРУСЯ (Ой, не ходи Грицю). Заля: в школі парафії св. Івана Хрестителя, Sanford Ave and Ivy St.

Фільми роблять велике і незабутнє враження. — Ці фільми повинні оглянути всі. — При цій нагоді зустрінетесь з нашим відомим продуцентом В. Авраменком, який у скорому часі виїздить до Австралії.

КОМІТЕТ

Великодне Богослуження

1-ої УКРАЇНСЬКОЇ ЄВАНГЕЛЬСЬКО-БАПТИСЬКОЇ ЦЕРКВИ міста НЮ ЙОРКУ

— відбудеться —

10-го квітня ц. р. о год. 2:30 по пол.

в МОЛИТОВНОМУ ДОМІ

ЦЕРКВИ ДЛЯ ВСІХ НАЦІЙ

9 — 2-га евеню, Ню Йорк, Н. Й.

Головним проповідником буде

пастор **АНДРІЙ ДАВИДЮК** з Нюарку, Н. Дж.

Також ХОР і ОРКЕСТРА з його громади візьме активне місце.

По Богослужбі — СПІЛЬНИЙ ОБІД для всіх приявних. Вступ вільний.

ЦЕРКОВНИЙ КОМІТЕТ

ГУРТОК КНИГОЛЮБІВ у ШИКАҐО

і

СЕКЦІЯ ДРУЖИН ЛІКАРІВ у ШИКАҐО

запрошують Українське Громадянство на

Авторський Вечір

Д-Р СОФІЇ ПАРФАНОВИЧ

що відбудеться

в суботу, 16-го квітня 1966 року

в залі СУМ — 2455 Вест Шикаґо Евеню

Початок о год. 7-ій веч.

Дня 23. квітня 1966 Год. 7:00 веч.

Український Хор ім. Тараса Шевченка

в КЛІВЛЕНДІ, Огайо

влаштовує під патронатом

ЮВІЛЕЙНОГО ГРОМАДСЬКОГО КОМІТЕТУ

ЮВІЛЕЙНИЙ БЕНКЕТ

для вшанування

ЯРОСЛАВА БАРНИЧА

З нагоди

15-РІЧЧЯ ХОРУ ім. Т. ШЕВЧЕНКА

Ювілейний Баль

о год. 9:30 веч.

MANGER HOTEL

1802 East 13th Street Cleveland 14, Ohio

Зголошення до участи в Бенкеті можна слати до дня 16-го квітня 1966 р. на адресу: 6086 State Rd., Cleveland, Ohio 44134

КОНЦЕРТИ КАПЕЛІ БАНДУРИСТІВ

ТОРОНТО, четвер, 14 квітня — 8:30
Massey Hall, 178 Victoria St.
НЮАРК, п'ятниця, 15 квітня — 8:00
Symphony Hall, 1020 Broad Street
ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, субота, 16 квітня — 8:00
Town Hall, 150 N. Broad Street
НЮ ЙОРК, неділя, 17 квітня — 8:30
Carnegie Hall, 154 W. 57th Street
ТРЕНТОН, понеділок, 18 квітня — 8:00
War Memorial, J. Fitch Way
ВАШИНГТОН, вівторок, 19 квітня — 8:00
Presidential Arms, 1320 G Street N. E.
КЛІВЕЛЕНД, середа, 20 квітня — 8:00
Ch. A. Mooney H. S. Auditorium, 3213 Mt. Clair.
ПИТСБУРҐ, четвер, 21 квітня — 8:00
Carnegie Music Hall, 4400 Forbes Avenue
ДІТРОЙТ, п'ятниця, 22 квітня — 8:20
Masonic Auditorium, 500 Temple Street
FAYETTE, Iowa, субота 23 квітня — 8:00
Dornan Memorial
ОМАҐА, неділя, 24 квітня — 7:30
Music Hall, 1804 Capitol Avenue
GLENWOOD SPRING, Colorado, вівт., 26 квітня — 8:15
High School Auditorium
KEMMERER, Wyom., середа, 27 квітня — 8:15
Kemmerer H. S. Auditorium
СЕАТЛ, Ваш., субота, 30 квітня — 8:30
Moore Theatre, 1932 Second Avenue
ВАНКУВЕР, неділя, 1 травня — 2:30
Queen Elizabeth
KAMLOOPS, B.C., понеділок 2 травня — 8:15
Kamloops H. S. Auditorium
КАЛҐАРИ, Алб., вівторок 3 травня — 8:30
Jubilee Auditorium, 14th Ave. & 14th Street N.W.
ЕДМОНТОН, середа, 4 травня — 8:30
Jubilee Auditorium, 114th Street & 87th Avenue
САСКАТУН, четвер, 5 травня — 8:15
Capitol Theatre, Second Avenue
РІДЖАЙНА, п'ятниця, 6 травня — 8:00
UNF Hall, 1737 St. John Street
ФЛИН-ФЛОН, Ман., субота, 7 травня — 8:00
Comunity Hall Auditorium
ВІННІПЕҐ, понеділок, 9 травня — 8:40
Winnipeg Auditorium, 333 St. Mary's Avenue
ФОРТ ВІЛІЯМ, вівторок, 10 травня — 8:00
Selkirk H. S. Auditorium, Selkirk Avenue, S.
МІННЕАПОЛІС, середа, 11 травня — 7:30
Marshall H.S. Auditorium, 15th Ave. & 5th St., N.E.
DUBUQUE, Iowa, четвер, 12 травня — 8:00
Loras College Fieldhouse
ШИКАҐО, п'ятниця, 13 травня — 8:20
Lane Technical HS. Auditorium, Western and Addison

Цим разом Капеля виїжджає в поновленім та найбільш посиленім складі за всі рази, під проводом найвизначнішого під цю пору дириґента ІВАНА ЗАДОРОЖНОГО. В наслідок широко поведеної реклями серед чужих, в багатьох місцевостях квитки вже майже на випроданні, про що ми зобов'язані повідомити наше громадянство, щоб наші земляки — любителі Капелі, які ще не закупили квитків, поспішили і не жаліли, коли не матимуть нагоди послухати цим разом найдобірнішої програми Капелі.

СЕРДЕЧНО ВІТАЄМО ВСІХ НАШИХ ГРОМАДЯН З НАГОДИ ВЕЛИКОДНІХ СВЯТ!

Т-во Приятелів Капелі Бандуристів, Дітройт

МОЯ МОЛОДІСТЬ
Сторінки з автобіографії

Це книжка ФЕДОРА ДУДКА,

в якій автор, немов у повісті, малює свою молодість на тлі пам'яток української слави. М. Степаненко пише, що ця книжка — „це життєдайне ствердження нашої незміренної віри в українську людину". Ціна — $1.50

Замовляти:

"Svoboda", 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Інж. Роман Білинський переобраний на голову нюйоркського відділу „Самопомочі"

Ню Йорк. (І. Г.) — В неділю 27-го березня 1966 у великій залі Українського Народного Дому відбулися річні загальні збори відділу Самопомочі в Ню Йорку. Збори відкрив голова відділу інж. Р. Білинський, який привітав численно зібраних членів, а зокрема голову централі мін. Юліяна Ревая. До проводу зборів обрано президію з трьох загально відомих і досвідчених громадських діячів - правників: мґра Романа Гуглевича, д-ра Василя Палідвора і радн. Богдана Ластовецького. При дверях працювала комісія в особах дир. Г. Дудка і м-ра Л. Пришляка, яка після перевірки на підставі картотеки реєструвала гостей, а окремо управнених до голосування членів, яким вручувано окремі бальоти. Про працю управи звітували голова інж. Білинський, скарбник дир. Е. Бехметюк і секретар І. Василишин. В загальному, поруч звичайної харитативної і культурно-освітньої праці, зосереджувала управа свою увагу на двох під сучасну пору найпекучіших проблемах: на посиленні праці над молоддю з метою її національного збереження і на опіці над старшими шляхом організації для них відповідного клюбу — пансіону. Із звіту п. Бехметюка довідалися приявні, що відділ нараховує 1708 членів. З їх членських вкладок відпроваджено до Головної Управи титулом належних їй 25% суму дол. 1377.45. З пороблених заощаджень рішила управа призначити дол. 200 на видання цікавого літературного твору для нашої молоді і дол. 1500 на фонд набуття дому для клюбу української молоді або і старших членів. Звіти голови і скарбника доповнив секретар І. Василишин інформацією про свої інтервенції для допомоги членам у таких урядах і установах як Уряди Праці, Міські Відділи Сусп. Опіки, в Уряді Соц. Обезпечення і в Уряді Іміграційнім. Одночасно поінформував п. І. Василишин про ведену під патронатом Самопомочі школу українознавства, в якій він працює як директор. Ця школа примістилася в новому будинку міського гайскулу в 9 кімнатах, що їх винаймає вона на кожну суботу пересічним коштом дол. 200 місячно. Навчання і виховання молоді спочиває в руках 9 кваліфікованих, досвідчених учителів. Школа втішається доброю опінією не лише серед свого громадянства, але й серед компетентних чужинців, які нераз висловлюють своє признання. Нажаль великій частині батьків мабуть навчання і виховання їх дітей в національному дусі не лежить на серці. Бо чим же іншим пояснити той стан, що до 11-ти кляс цієї школи вписалося в цьому році всього 135 учнів, коли їх повинно бути там принайменше 500. Найбільше заінтересування викликала справа журнала „Наш Світ". В характері містоголови централі і голови редколегії переповів п. І. Василишин всі перипетії переговорів Головної Управи з ТУК-ом для усунення певних непорозумінь і наладнання співпраці. Внаслідок безуспішности дотеперішніх переговорів була Головна Управа приневолена звільнити ред. Р. Ільницького з його посту і хвилево припинити видавання журнала. Це рішення Головної Управи піддержали два найбільші збірні передплатники — нюйорський відділ Самопомочі і спонзорована ним кредитова кооператива. Після довгої, моментами палкої, дискусії одобрили зібрані одноголосно становище Головної Управи її ню-йорського відділу. На внесення контрольної комісії, зголошене інж. І. Гуриком, уділено управі абсолюторію, а на пропозицію номінаційної комісії вибрано нову управу в такому складі: Інж. Роман Білинський — голова і члени: п. Л. Ластовецька, Е. Козіцька, С. Косовичева, О. Леньова, Бехметюк Е., інж. Р. Раковський, Л. Барицький, мґр. П. Гой, Г. Мокляк, Шевчук Т. і І. Василишин. До Контрольної Комісії вибрано: пп. Лисогора М., Гурика І., Дудку Г., і Твардовського М. До Товариського Суду увійшли пп. Б. Ластовецький, В. Одинський, Л. Пришляк, М. Ганущак, М. Пирський. Накінець вибрано 19 делеґатів відділу на З'їзд Централі, що відбудеться в днях 30-го квітня і 1-го травня 1966.

Гемпстед вшановує Ольгу Басараб

Заходами організацій: 38 Відділу ОДВУ ім. Ольги Басараб і 42-го Відділу ООЧСУ відбулась в Гемпстеді в неділю 13-го лютого скромна, але дуже вдала імпреза в пам'ять сл. пам. Ольги Басараб і всіх українських жінок-героїнь.

Помимо зливного дощу заля прав. церкви св. Михаїла при Мейпел Евню була вщерть виповнена громадянством і дітьми.

Імпрезу відкрив голова місцевого Відділу ОДВУ п. А. Копистянський, начеркуючи ролю ОУН в Краю, ОДВУ в Америці, і підкреслюючи факт, що нинішня академія відбувається силами двох відламків, колись єдиної, націоналістичної організації.

Пластуни місцевої Станиці під проводом станичного сен. М. Курчака відбули святочний апель, під час якого юначка Оля Ільницька виголосила „Стрілецьку присягу" перед портретом Ольги Басараб.

В програмі слідували збірні деклямації пластунів місцевої Станиці: Славка Курчака, Ігора Шпачинського, Ліди Копистянської, Галі Ломаги, співоче тріо старших пластунок: Мелі Захарій, Дарки Плетеницької й Гані Сенчишин вдало віддало декілька пісень, а о. Пастухів зі своєю донею Лярисею чарували слухачів грою на бандурах.

Хоч короткий, але дуже змістовний й гарно опрацьований святочний реферат виголосила пл. сен. Надя Штогрин.

Програмою проводив сен. М. Курчак. Заключне слово виголосив голова місцевого Відділу ООЧСУ п. М. Мицьо, підчеркуючи факт спільного влаштування імпрези.

А. К.

КНИЖКИ

УКРАЇНСЬКІ КНИЖКИ

П. Мирний: Повія (роман) $3.00; В. Чапленко: Ісько Гава (повість) $1.00; С. Скляренко: Святослав (роман) $2.85; П. Феденко: Український рух у XX ст. $3.00; З. Тулуб: В степу — за Уралом (роман) $3.00.

Адреса:
I. Manylo, P.O. Box 472
Vineland, N.J., U.S.A.

Український Тиждень в Рутґерс Університеті в Ню Бронсвіку, Н.Дж.

Продовжуючи серію викладів, що почались у минулому семестрі, Український Студентський Клюб при Рутґерс Університеті в Ню Бронсвік організує п'ять чергових викладів із ділянки новітньої історії та культури України. Виклади почалися в середу,(16-го березня, лекцією д-ра Річарда Гелля, асистента - професора історичного факультету при Рутґерс Університеті, який говорив про повстання Української Держави в 1917-1920 рр. Чергові виклади відбуватимуться по середам в Ню Бронсвіку Гол 108 в такому порядку: 6-го квітня „Спротив в Совєтській Україні," д-р Ярослав П. Білінський, доцент - професор при Делявар Університеті. 13-го квітня „Українська поезія поза межами України," Богдан Бойчук, сучасний український поет. 27-го квітня „Карпатська Україна", д-р Петро Стерчо, доцент - професор Економії про Дрексель - Політехнічному Інституті. 4-го травня „Український національний характер," д-р В.І. Цимбалістий.

Від 11-го до 15-го квітня відбуватиметься Український Тиждень при Рутґерс Університеті. В цей же час буде влаштована виставка Українського Народного Мистецтва в приміщенні „Ледж" в Університетському Студентському Центрі.

13-го квутня український поет Богдан Бойчук матиме виклад про сучасну українську поезію. Український Тиждень на Рутґерс Університеті матиме величавий концерт української народньої музики і пісні, в якому виступатимуть танцювальні групи, хор та вокальний квартет.

На всі виклади та імпрези під час Українського Тижня вступ вільний для професорів, студентів, працівників Університету та всіх відвідувачів.

Ми глибоко переконані, що вся студентська громада нашого Університету, мешканці Ню Бронсвіку й околиці, а також всі українці в цій околиці покористуються цією нагодою та запізнаються із багатою національною українською культурою. Ми віримо, що українці Ню Бронсвіку і околиці дадуть своєю чисельною присутністю моральну підтримку цьому корисному починові Українського Студентського Клюбу при Рутґерт Університеті.

Роман Городиський
Прес. реф. Укр. Студ. Клюб при Рутґерт Університеті.

Вийшла друком історія Українського Народного Дому в Едмонтоні

Едмонтон. — Під редакцією Михайла Хом'яка вийшла тут велика на 544 сторінки книга, що розказує 60-річню історію Українського Народного Дому в Едмонтоні, у провінції Альберта в Канаді. Український Народний Дім в Едмонтоні відограв велику ролю в культурному і релігійному житті української громади в цьому канадійському місті та й зробив великий вклад у загальне національне життя всіх украаїнців у Канаді. Історія цього дому є частиною історії української громади в Канаді. Редактор книги використав різні архівні матеріяли, пресу, листи, записки, статистику і на канві історії одного народного дому подав широко про життя — буття українців в Едмонтоні, збагачуючи її даними поо наших поселенців в Канаді від перших початків поселення. Видання багато ілюстроване оригінальними фотографіями із списком імен і предметним покажчиком є справжньою настільною книгою для едмонтонських українців і цінним матеріялом для загальної історії українців на американському континенті.

Замість квітів на свіжу могилу

сл. п. **ВАСИЛЯ МУДРОГО**

складає 25.00 долярів на Наукове Товариство ім. Шевченка в Сарселі

ВІДДІЛ УККА в СИРАКЮЗАХ, Н. Й.

Замість квітів на свіжу могилу

сл. п. директора **ВАСИЛЯ МУДРОГО**

складають 20 долярів на цілі НТШ в ЗДА

Д-р Юрій і Д-р Наталія ФЕДИНСЬКІ
Блюмінґтон, Індіяна

ЕЛЕОНОРА КАРАШКЕВИЧЕВА
з дому Михайлів

нар. 1892 року в Станиславові

померла по короткій недузі 2-го квітня 1966 р. в Джерзі Сиуі, Н. Дж.

Після недільної Панахиди, похорон відбувся в понеділок, 4-го квітня 1966 р. в Українській Католицькій Церкві. Похоронена на цвинтарі в North Arlington.

Прибиті горем:

муж — ОМЕЛЯН
син — БОРИС із невісткою ОЛЬГОЮ
і Родина з Рочестер і Бейсайду.

У глибокому смутку повідомляємо Рідних, Побратимів по Зброї, наших Приятелів і Знайомих, що дня 30-го березня 1966 року у Каламазу, Миш. відійшов від нас у Вічність на 79-му році життя заосмотрений Найсвятішими Тайнами наш Найдорожчий МУЖ, ТАТО і ДІДУСЬ

СЛ. П.
Андрій ГОЛУБ

полковник УНР Армії, учасник Визвольної Боротьби України, Лицар Залізного Хреста, Хреста Симона Петлюри, Воєнного Хреста та чужих, високих бойових відзначень.

ПАНАХИДА була відправлена в п'ятницю, 1-го квітня 1966 р. у похоронному заведенні Joldersma and Klein, 917 S. Burdick St., Kalamazoo, Mich.

ПОХОРОННИЙ ОБРЯД відбувся в суботу, 2-го квітня 1966 р. о год. 11-ій рано з Грецької Православної Церкви в Каламазу на Riverside Cemetery.

Тяжким горем прибиті:

МАРІЯ — дружина
ЛІДІЯ — донька
Д-р РОМАН ФЛЮНТ — зять
ЮРІЙ і МАРКО — внуки

Ділимося сумною віесткою з Приятелями і Знайомими, що у вівторок, 5-го квітня 1966 року на 73-му році життя відійшов у Вічність наш Дорогий БАТЬКО і ВУЙКО

СЛ. П. СОТНИК
МИХАЙЛО СТАВНИЧУК

ПОХОРОН відбудеться у четвер, 7-го квітня 1966 р. о 1-ій год. по пол. в церкві св. Покрови в Рочестер, Н. Й., а передання Землі Тіла Покійного відбудеться у п'ятницю, 8-го квітня 1966 р. о 1-ій год. по пол. на Українському Православному цвинтарі в Бавнд Бруку, Ню Джерзі.

Горем прибиті:

син — ЮРІЙ
та племінники — ІВАН ШМОРГУН з Родиною і МИРОН МОРОЗ

Дня 4-го березня 1966 р. відійшов від нас у Вічність

БОРИС МАРКОВИЧ ГЕРАСИМЕНКО

і похований на цвинтарі „Волгалла" в Лос Анджелесі, Каліфорнія.

Покійний осиротив доньку Галину з внуками у Венезуелі, старшого брата Володимира в Америці, за залізною куртиною дружину Анну, сина Богдана, брата Миколая, сестер Софію і Лідію.

Народився Покійний 25-го грудня 1905 року в Україні в сім'ї військовика. Освіту середню закінчив у Києві. Був активним учасником всіх Визвольних Змагань в Армії УНР однорічником.

Всі часи на еміґрації приймав найбільшу активну участь в громадському, культурному, та політичному житті.

Всім Друзям і Приятелям мого Дорогого Брата, які взяли активну участь в Його похороні, та віддали Покійному останню послугу, складаю від себе і решту родини глибоку і щиру подяку.

Брат —
ВОЛОДИМИР МАРКОВИЧ ГЕРАСИМЕНКО

В 40 ДЕНЬ СМЕРТИ

св. п. Михайла Головчака

Підстаршини 1-ої УД УНА

відправиться

СЛУЖБА БОЖА

в український кат. церкві СВ. ЮРА в НЮ ЙОРКУ в понеділок, 11-го КВІТНЯ 1966 р. о год. 7:30 веч.

про що повідомляє Друзів і Знайомих Покійного

Б-ВО БРОДИ-ЛЕВ

Замість квітів на свіжу могилу

бл. п. інж. **ЮЛІЯНА НАНАССИ**

учасника Визвольних Змагань в рядах Українських Січових Стрільців, складаємо 30 долярів на ПРЕСОВИЙ ФОНД БРАТСТВА УСС

Оксана ДОБРЯНСЬКА
Люба і Д-р Зиновій СЕМКІВ
Шикаґо Ілл.

Замість квітів на свіжу могилу

бл. п. **ЮЛІЯНА НАНАССИ**

б. учасника Визвольних Змагань

на Видавничий Фонд УСС

$40.00 (СОРОК)

зложили:

В. і Б. ГНАТКІВСЬКІ
Я. і В. КРИШТАЛЬСЬКІ
Я. і Я. РУБЛІ
Р. і І. СТЕЦУРИ

Головна Рада Братства УСС щиро дякує.

ПОДЯКА

Пройшов рік один сповненого смутком часу, як Всевишній покликав до себе у Вічність, 10 квітня 1965 р. нашу Найдорожчу Дружину і Маму

бл. п. Марію з Дибів Шанковську

У ці печальні для нас дні багато наших Приятелів і Знайомих висловили нам зворушливі слова співчуття а Покійній віддали останню пошану своїми молитвами й участю у похороні.

Не маючи змоги подякувати за це все особисто, складаємо якнайсердечнішу нашу подяку: Всечеснішому о. Пароохові Улицькому, о. д-рові Любачівському, о. проф. Шиманському, о. Тимкову і о. Цегельському за відслуження Панахид і Служби Божої та за Заупокійні Молитви. Особлившa подяка о. проф. Шиманському за прощальну, зворушливу до сліз проповідь!

Дякуємо Високопреподобним Сестрам ЧСВВ за відвідини Покійної у похоронному домі, участь у Панахиді і спільне відмовлення Вервиці за душу Покійної!

Дякуємо маестрові Є. О. Садовському і чоловічому хорові „Дніпро" за відспівання Панахиди і дякуємо Всім, що відвідали Покійну у похоронному домі і взяли участь у похоронах!

Дякуємо Всім, що зложили щедрі грошові дари на заупокійні Служби Божі та на добродійні цілі замість квітів на могилу Покійної! — Щира подяка від нас Всім Особам і Організаціям, які прислали вінки і квіти, співчутливі телеграми і листи з Америки і зза Океану та за висловлені нам усно слова розради і співчуття!

Дякуємо Достойним Паням І. Кашубинській і М. Течер за прощальні слова над могилою від Відділу СУА і від Батьківсько-Учительського Комітету. Докторові М. Грушкевичеві щиро дякуємо за прощальне слово від Лікарського Товариства а Дир-ві М. Бігунові за прощальне слово від Стриян!

Особливша наша подяка Дорогим П-ву Стахурам за відвідини Покійної в часі її недуги і за їхню неоцінену поміч для нас та слова розради!

Дякуємо також Дир-ві похоронного дому п. Колодієві за дбайливу організацію і величаве переведення похорону!

Усі ці згадані і не згадані незлічимі вияви співчуття для нас словом, ділом чи молитвами, були для нас піддержкою у днях нашого горя і залишаться у нашій пам'яті назавжди! Усім за це від нас наше якнайщиріше СПАСИБІ!

Д-р ЛЬОНГИН — чоловік
і МАРТУСЯ — дочка

СПОРТ

Редагує: В. Сохан

КАЛЕНДАРЕЦЬ ЗМАГАНЬ УКРАЇНСЬКИХ КЛЮБІВ

„Тризуб", Філядельфія — „Леви", Шикаґо, товариські змагання двох чільних українських футбольних дружин відбудуться в неділю, 10-го квітня о год. 2.30 по полудні на грищі при 29-ій і Камбрія вулицях у Філядельфії.

УСК Ню Йорк — Грецько-Ам. СК, п'ятихвилинна догривка — докінчення перерваних змагань з циклу гор за Чашу ЗДА відбудеться о год. 1.45 по полудні безпосередньо перед змаганнями

УСК Ню Йорк — Н.И. „Гота", за мистецтво „Великої Десятки" Німецько-Американського Футбольного Союзу, визначеними на годину 2-гу по полудні на грищі Українського Спортового Майдану при 124-ій вулиці та 31-ій евню у Коледж Пойнті, Н.И. На цьому ж грищі відбудуться теж о год. 3.45 змагання Грецько-Ам. СК — „Дойчунґарн".

ЛЕВИ У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ

Стенлі відвідує деколи змагання Тризуба Коли автор цих рядків повідомив його про те, що Тризуб грає на Великдень (10-го квітня) з дуже сильною українською дружиною із Шикаґа, реакція Стенлі була така: „Наперед чув я кілька років тільки про „Юкреніен читачів філядельфійських Нешенелс", які били усіх, опісля я довідався про „Ню Йорк Юкреніенс", які вас набили і здобули мистецтво Америки, цього року чую багато про „Нюарк Юкреніенс", які мають дуже добрі успіхи, а тепер ще „Шикаґо Юкреніенс" . . . скільки вас,, українців,. є Америці? Перед десяти роками я загалом не знав, що є якісь українці в Америці . . ."

Про зустріч із Левами буде знати не тільки Стенлі, але теж кілька мільйонів англомовних часописів, які будуть писати про ці змагання два рази: напередодні змагань та звітуючи про змагання.

Пишемо про те, щоби ще раз пригадати нашому громадянству оту велику працю, що її виконують наці спортові дружини.

Успіх наших дружин залежить від підтримки широких кол нашого громадянства. Поможім їхній праці чисельною участю на змаганнях.

— Я. Татомир

„УКРАЇНА" ТОРОНТО ПОДВІЙНИМ ПЕРШУНОМ УСЦАК у ВІДБИВАНЦІ

У відбиванкових першостях Української Спортової Централі Америки і Канади, які відбулися 2-го квітня у Клівленді, тріюмфували дружини „України" з Торонта, які здобули, в конкуренції чоловіків і жінок перші місця і чаші. В грах жінок можна було обсервувати вирівняну клясу всіх команд — учасників. Першун „Україна" виграла всі трох змагань у відношенні 2 : 1 сетів, а про черговість місць другого, третього і четвертого при рівності точок 1 : 2 вирішило відношення сетів.

В грах чоловіків, відношення сил було зовсім інакше. „Україна" і „Чорноморська Січ" з Нюарку творили клясу для себе. „Черник" і „Львів" були значно слабші, але на клясу сильнішими від дружини СУМ-а з Торонта. Шкода, що не явилися на старт управнені до цих фінальних гор „Леви" з Шикаґа і УСК з Ню Йорку, бо тоді турнір не лише прибрав би був інше обличчя, але і був би належною демонстрацією наших здобутків і кляси у відбиванці. Фінальна стріча „України" з „Чорноморською Січчю" була на справді високому рівні і закінчилася вислідами 17 : 15, 12 : 15 і 17 : 15 в користь „України". Треба теж відмітити, що Делеґатури Північ і Канада були заступлені чотирма чоловічими і чотирма жіночими дружинами, а з Делеґатури Схід бачили ми лише одну дружину в конкуренції чоловіків, та жадної не було в зонкуренції жінок.

Кінцевий стан табелі чоловіків

	В	Н	П	Сети
„Україна"	4	1	0	9 : 2
„Ч. Січ"	3	1	1	8 : 3
„Черник"	1	1	2	3 : 5
„Львів"	1	1	2	3 : 5
СУМ Торонто	0	0	4	0 : 8

Кінцевий стан табелі жінок

	В	П	Сети
„Україна"	3	0	6 : 3
„Крила", Шик.	1	2	4 : 4
СУМ Торонто	1	2	3 : 4
„Черник"	1	2	3 : 5

За найвизначніших змагунів турніру визнані Нестор Олесницький з „Чорноморської Січі" серед чоловіків і Юля Кухарчук зі СУМ-у, Торонто, серед жінок. Іх нагороджено чашами.

Організатором змагань був УСК „Львів" Клівленд, а їх провідником С. Маланчук. Суддейську колеґію творили: А. Лапичак, Б. Гуль, М. Цвіренко, Б. Гайдучок та О. Лісевич.

С. Маланчук

„ЧОРНОМОРСЬКА СІЧ" — ГОБОКЕН ФК 1:2

Джерзі Сити, 25 березня. — Дев'ятий вечір сімкового футбольного турніру Ліґи Шейфера закінчився новими несподіванками. Лаври першуна, захопили Айріш-Амерікенс, після цього, як „здесяткована" „Ч. Січ" програла останню зустріч з німецьким клюбом Гобокен, 1:2. Згідно з нашими передбаченнями, контроверсійний суддя зі змагань „Рома" — „Ч. Січ", Будано, зробив від себе „вовчу" прислугу українським футболістам, яким постарався про суспендування воротаря Махника і капітана дружини В. Каздоби. Брак згаданих змагунів в складі „Ч. Січі" дуже ослабив дефензиву і в додатку вніс неабияке нервове напруження, що в свою чергу відбилося на рівні гри поодиноких змагунів. Це разом з вимушеними переставками на позиціях деяких наших футболістів, зручно використали німці і щасливо вибороли перемогу. Усі три ґолі цих доволі емоційних змагань впали в другій півгрі. Ведення 1:0, стрілив для Гобокену Мілбавер в 23-ій хвилині. Вирівняння 1:1 здобув Чижович в 26-ій хвилині. Чергового і рішального ґоля здобули німці дві хвилини перед закінченням змагань. Таким чином „Ч. Січ" завдяки кращому відношенню воріт здобула друге місце турніру і разом з цим трофей тільки — віце-чемпіона. Замість 25 проц. грошевої нагороди (з чистого приходу турніру) яку призначено першунові „Ч. Січ" отримає 18 проц. за друге місце. За останній вечір „плей офу", до якого ввійшли 6 перших дружин, переможці отримають тільки відповідні трофеї.

Кінцева табеля гор турніру Ліґи Шейфера:

	точки	ворота
Айріш-Амер.	14:4	22:13
„Ч. Січ"	13:5	30:7
Гобокен ФК	13:5	23:11
Молфетта ФК	12:6	18:11
Пассейк СФ	10:8	17:22
Санта Крос	9:9	24:17
Мадярський СК	7:11	12:18
Ґаледон СК	6:12	15:27
Пет. Доверс	4:14	15:27
Алберона	1:17	5:25

„ЧОРНОМОРСЬКА СІЧ" — ПОЛЬСЬКІ СОКОЛИ — воковер.

Нюарк 27 березня. — Визначені першенські змагання АФЛіґи, господарем яких були поляки, не відбулися. Футболісти „Ч. Січі", українські глядачі і суддя Калаґан, вичекали 40 хвилин, після яких приїхав представник дружини „Соколів" з вісткою, що до змагань зголосилось тільки 5-ох змагунів і через це „Соколи" здаються без „бою". Приявний при касі секретар і інші члени польського клюбу з розчаруванням мусіли повернути більшості глядачам гроші за квитки вступу, хоч деяким чомусь прийшлось відійти без нічого. З прикрістю віднотовуємо оцей жалюгідний факт, який мав місце на площі Айронбавнд. Поодинокі члени Екзекутиви АФ-Ліґи пильно дбають про спроваджування і популяризацію шкотських і англійських клюбів, які не приносять членам - клюбам АФЛ майже ніякої користи. В цей самий час внутрі цієї „Професійної Ліґи", викінчуються — вмирають один по одному клюби: Юрик, Гакоаґ, Гартфорд, Портуґіз і врешті польські „Соколи". Хто наступний?

„ЧОР. СІЧ" — БЕЙОН ЮН. (ЮНАКИ) — 5:3

Бейон, 27-го березня — Цю важливу перемогу здобули молоді січовики на площі суперників. в Бейоні Завдяки цьому успіхові юнаки „Ч. Січі" закріпилися на першому місці Футбольної Ліґи Юнаків Стейту Ню Джерзі, яке вони займають майже від початку сезону. Стрільцями воріт в цій зустрічі були: Канайда (3), Качмар і Пилипцьо. Склад: „Ч. Січі": Вовк, Чапля, Медюх, Гура, Арена, Вільчинський, Смук, Канайда, Качмар, Лісевич, Гозій, Ердман, Пилипцьо. Тренер та ланковий Б. Чапля.

О. Твардовський

СІМКОВИЙ ТУРНІР ШЕЙФЕРА ЗАКІНЧИВСЯ

В п'ятницю, 1-го квітня, закінчився сімковий футбольний турнір броварень Шейфера фінальними розграми (плей оф) шести дружин, які зайняли шість перших місць у змаганнях турніру кожний з кожним.

„Чорноморська Січ", як віце-чемпіон, грала у півфіналі, але натрапила на сильну і швидку дружину „Санта Крос" і зазнала від неї заслуженої поразки з рахунком 1 : 4. В складі „Ч. Січі" бракувало суспендованого воротаря Махника та Каздоби, що частинно оправдує слабу гру дружини.

Вкінці вечора вручали організатори турніру чаші переможцям. „Чорноморська Січ" одержала чашу за друге місце. Також до збірної турніру, як кращі змагуни, були вибрані Володимир Чижович і Зенон Снилик з „Ч. Січі". При цьому треба відмітити, що Володимир Чижович був королем стрільців цього турніру і встановив новий рекорд здобутих воріт у традиційних вже турнірах Шейфера своїми 14 воротами. Перше місце у „плей оф" зайняла дружина „Санта Крос".

Окружну Раду СУА в Нюарку очолила п. Ірина Левицька

13-го березня в приміщенні СУА відбулися Загальні Збори Окружної Ради Союзу Українок Америки в Нюарку.

Пані Ольга Салук, довголітня голова Окружної Ради, відкрила збори і привітала присутніх. На предсідницю Зборів обрано п. Олену Муссаковську, секретарювала п. Дарія Горняткевич. Делеґаткою від централі СУА була п. Ірина Падох, місто-голова. Після зложення звітів, управи та поодиноких відділів, на внесок голови Контрольної Комісії уділено абсолюторію уступаючій управі.

Номінаційна комісія предложила список кандидаток до нового Відділу, до якого ввійшли пані: Ірина Левицька — голова, Марія Химинець та Оксана Клюфас — містоголови, Дарія Зелик — секретар, Катерина Кузьма — скарбник, та слідуючі референтки: Анна Настюк, Франя Стек — організаційні, Ірина Кіндрачук, Ольга Хруцька — імпрезові реф., Марія Герус — культ.-освітня, Ольга Муссаковська — суспільної опіки, Олександра Когут — виховна, Катерина Бук — пресова, Олена Кум — господарча, Пелягія Кучкуда — зв'язків.

Контрольна Комісія: Ольга Салук — голова, Софія Котис і д-р Іванна Ратич — члени. Після вибору слово забрала делеґатка з Централі і насвітлила нові завдання і напрямні СУА, звертаючи головну увагу на виховну сторінку.

Пані предсідниця щиро подякувала п. Ользі Салук, уступаючій голові, за її довгу і жертвенну працю і побажала успіхів новому виділові.

Катря Бук
Прес. реф.

Посмертні згадки

ВАСИЛЬ ЖУКОВСЬКИЙ, довголітній член УНСоюзу, Братства св. Івана Хрестителя в Джерзі Сиfті, та громадський діяч, помер 5-го квітня 1966 року на 69-му р. життя. Покійний був членом УНСоюзу від 1918 року, а в останньому часі був впродовж двох років адміністратором нового УНДому в Джерзі Сиfті. Полишив у смутку дружину Стеллу. Покійний походив з Угнова, повіт Рава Руська. Похорони відбудуться в четвер, 7-го квітня о год. 9:00 рано з похоронного заведення Рінто при 3205 Кеннеді Булевард, Джерзі Сити, до укр. кат. каплиці при Берґен евню. Тіло Покійного буде похоронене в стейті Мериленд.

Вічна Йому Пам'ять!

Управа Відділу

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

СУБОТА, 9-го КВІТНЯ 1966 р.

НЮ ЙОРК, Н. Й. Квартальні збори Б-ва св. Володимира — 130 Відд. о год. 8-ій веч. у приміщенні Укр. Кат. Ветеранів при 33 Іст 7-ма вул. На порядку дня: звіт фін. секр. і Контр. Комісії і інші важні справи. — В. Піх, предс., М. Кравчук, кас., І. Малець, секр.

КЛІФТОН, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Українська Січ — 182 Відд. о год. 6-ій веч. в залі Укр. Правосл. Церкви при 45-47 Говп Аве, Пассейк, Н. Дж. — Управа.

СЕРЕДА, 13-го КВІТНЯ 1966 р.

МЕНВИЛ, Н. Дж. Місячні збори Т-ва ім. Т. Шевченка — 349 Відд. о год. 7-ій веч. в домі Михайла Габора при вул. Вашинтона в Менвил, Н. Дж. Збори пересунено з огляду на Великдень. Проситься чл. прибути. — Управа.

П'ЯТНИЦЯ, 15-го КВІТНЯ 1966 р.

ПЕРТ АМБОЙ, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Запор. Січ — 155 Відд. о год. 7-ій веч. в УНДомі при 766 Стейт вул. Проситься чл. прибути на збори. — Н. Степась, предс., М. Федишин, секр.

ТАРЗАН, ч. 5 602. Озеро із знаками смерти.

При підніжжі гір Тарзан розвинув сильний шнур, щоб мати поміч при переході гір.

Він і Плетт пробивалися вгору по скелястих схилах і через вузький прохід.

Перед ними простяглося гарне озеро... Але його краса була спотворена знаками смерти!